

vetje

z vrtov
SV. FRANČIŠKA

Letnik LVII

Januar 1940

Štev. 1

Vsebinska 1. številka.: Naslovna slika: Frančiškanska cerkev Nova Stifca. Na sveto noč 1. — Božji dnevi 2. — Molitvena osmina 4. — Naš program 6. — Praznik Imena Jezusovega 7. — Ali praktično krščanstvo ali džungla 8. — Frančiškanski apostolat 10. — Mednarodni kongres Kristusa Kralja 12. — Ne greši več 14. — P. Gvido Rant, šestdesetletnik 16. — Kako se gibljejo tretjeradne skupščine 17. — Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte 19. — Frančiškova mladina 20. — Ob 100 letnici rojstva ustanoviteljice FMM m. Marije od Trpljenja 22. — Življenje kapucinskega br. Jurija 24. — Razgled po svetu 26. — Pax et bonum 29. — In naj molijo za mrtve 30. — Nove knjige 32.

Celeletna naročnina »Cvetja« za leto 1940

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franc. prov. sv. Križa. — Zastopnik p. Teodor Tavčar, O. F. M. prov. prokurator. — Urednik: p. Odilo Hajnšek, O. F. M. Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495.

Natisnila frančiškanska tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj)

Rimsko serafinski koledar za leto 1940

J a n u a r

1	P	VO. PO.	Obrezovanje Gosp. Nov. leto	16	T	PO.	S. Berard in tov. muč.
2	T	PO.*	Ime Jezus, B. Bentivol	17	S		S. Anton pušč.
3	S		Osmina sv. Janeza ev.	18	Č		Stol sv. Petra v Rimu
4	Č		B. Angela vd., Osm. Ned. o.	19	P	PO.	B. Tomaž, Karel in Bernard
5	P		Vigilija Razglašenja	20	S		Ss. Fabijan in Sebastijan
6	S	VO.	Razglašenje Gospodovo	21	N		I. predpostna, S. Neža d.
7	N		I. po Razglašenju Gosp. Sv. Družina	22	P	Čm.	Ss. Vincenc in Anastaz m.
8	P		Med osmino	23	T		Zaroka M. D., S. Rajmund
9	T		Med osmino	24	S		S. Timotej šk. in m.
10	S		Med osmino	25	Č		Spreobrnjenje sv. Pavla ap.
11	Č		Med osmino, S. Higin p.	26	P		S. Polikarp škof in m.
12	P		Med osmino	27	S		S. Janez Krizostom šk.
13	S		Osmina Razglašenja G.	28	N		2. predpostna, S. Peter Nolasko sp.
14	N	PO.	2. po Razglašenju, B. Odo- rik, Rogerij in Egidij sp.	29	P		S. Frančišek Sal. šk.
15	P		S. Pavel pušč., s. Maver op.	30	T	PO.	S. Hijacinta d., Martina d.
				31	S	PO.	B. Ludovika in Pavla vd.

Razlaga kratic:

VO. — vesoljna odveza. PO. — popolni odpustek. Čm. — črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

* P. O. sedem sledečih dni, če je kdo pri sv. maši.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje se po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LVII
Ljubljana

1940-I.
Januar

P. KRIZOSTOM:

Na sveto noč

*Ali veš, prijatelj moj,
da prišlo bo k tebi
božje Dete nocoj?*

*Kako si pripravil v adventu srce?
Morda v njem še vedno pošasti grehov leže
in preže, da ti strejo večno srečo.*

*Prižgi božično svečo
in vse koticke srca preišči!*

*Poberi se farizej naduti!
Ven takoj, Herod, brezčutno kruti!
Proč, Saloma in Herodiada!
Izgini iz srca nečistost in naslada!
Trma, zavist, jeza, sovraštvo, kletev —
res ste v srcu bohotno sejale —
vaša nikdar ne bo žetev!*

*Zdaj je v tvoji duši lepo:
v njej je svetlo hrepenenje.
Božje Dete bo k tebi prišlo
in bo prineslo s seboj odpuščenje.
Vso sveto noč bo pri tebi slonelo
in ti božično skrivnost razodelo.*

*Vedi, prijatelj predragi moj,
da čaka te sreča največja nocoj.*

Božji dnevi

Pregovora: »Kakršno življenje, takšna smrt«, smo že kar vajeni. Slišimo ga nič kolikokrat. Ni nam pa še prešel v kri in meso rek: »Kakršna moja nedelja, takšna moja smrt«. Posvečevanje nedelje prinaša božji blagoslov posameznim vernikom, družinam in vsemu narodu, skrunitev pa ima pogubne posledice: razdivjanost srca in нравno propadanje človeške družbe.

Nedeljo skrunimo s hlapčevskimi deli, to je s takimi telesnimi deli, ki jih navadno opravljajo posli, dninarji, rokodelci in tovarniški delavci. Taka dela smo v nedeljo dolžni opustiti pod smrtnim grehom. Dovoljena so le, če so nujno potrebna, ali če jih iz važnega vzroka dovoli duhovska gosposka. Tudi veselice, ki ovirajo bogoljubna dela in dajejo priložnost za greh, se z nedeljskim posvečevanjem ne skladajo.

Prvi mesec v novem letu ima štiri Gospodove dneve: prvo in drugo nedeljo po Razglašenju Gospodovem ter prvo in drugo predpostno nedeljo.

1. **Prvo nedeljo po Razglašenju Gospodovem** je obenem praznik Svete Družine. Evangelij namreč govori o dvanajstletnem Jezusu, kako je s svojimi starši šel v Jeruzalem »po navadi praznika« in tam zaostal. Ta dogodek nam budi v duši troje velikih misli: misel na Marijino materinsko ljubezen, misel na njeno žalost ob izgubi Jesuza in misel na Jezusovo pokorščino.

Stara, južnoafriška legenda opisuje najlepše, pa tudi najbolj nerazumljivo, kar je na svetu — materinsko ljubezen — takole: Nek mladenič se je ves zagledal v mlado, ponosno deklico. V svoji nadutosti mu je rekla: če me imaš res rad, mi prinesi srce svoje matere, da z njim nahranim kokoši. Fant je šel, ubil mater, ji iztrgal srce in z njim hitel k dekletu. Na potu se mu je spotaknilo in telebnil je na tla. Materino srce mu je pri tem padlo iz rok in ko se je kotalilo po zemlji, je zaslišal iz njega milo, jokajoče in ljubeče vprašanje: ali si se kaj ranil, otrok moj? ...

Pretrsljivo, kajne! Je pač res, da materina ljubezen pretrpi in prenese vse. Ni je žalosti tako silne in ni je žrtve tako velike, da je mati v ljubezni do otroka ne bi prenesla. Njena ljubezen nikdar ne mine in v tej ljubezni je mučenica.

Nobena mati pa ne ljubi in ne more ljubiti svojega otroka tako, kakor je iskreno in silno ljubila svoje božje Dete-Jezusa Marija. Zato pa tudi nihče na svetu ne more povsem doumeti in sočutiti tiste bolečine, ki jo je prestalo njeno materinsko srce v dneh, ko je hodila po cestah in jeruzalemskih ulicah in iskala svoje izgubljeno Dete. Bog je pač Mariji namenil, da bo pribežališče grešnikov in zato je dopustil, da se je zgodilo, kar se je bilo zgodilo, da tem bolj pozna gorje in vso nesrečo tistih, ki Jezusa z grehom izgubijo.

»In bil jima je pokoren«, sklepa evangelist. Pokorščina, — težka stvar je to! Ko bi pač mogle in smeje govoriti spovednice, o, koliko bi znale povedati o solzah, bridkosti in žalosti staršev, zaradi nepokorščine otrok! In ko bi neme noči ne bile gluhe, koliko bi slišale vzdihov, prihajajočih iz trpečih duš mater, ki jih ne ubogajo tisti, katerim so dale življenje in so svoje življenje za nje žrtvovale!

Otroci, mali in veliki, poročeni in samski, kakšna je naša pokorščina? Kolikokrat se kdo prijoka: Gospod, oče — mati so mi umrli, pa ni-

sem z njimi lepo ravnal. Ubogala jih nisem. — Prepozno, ko so že v grobu! — Spoštujmo, ljubimo in ubogajmo starše, ker se nasprotno strašno maščuje in ker je pred Bogom gnusoba, kdor je s starši v opreki.

2. Drugo nedeljo po Razglašenju Gospodovem bi pa imenoval nede-ljo zakonskih parov. Morda se mi boste smejali, pa je že tako. V evange-liju je beseda o ženitnini v Kani Galilejski. Lepo je moralo biti tam, saj je bil navzoč sam Jezus, ki je ob tej priliki povzdignil zakon v skrivnost zakramenta.

Da bi bilo na naših ženitninah in v naših zakonih več božjega! Ni še dolgo tega, kar sem bral, da so se svatje neke slovenske svatbe med se-boj sprli in so jih morali priti orožniki mirit. Dvomim, če je to ženitnino s svojm obiskom posvetil Gospod. Brez tega pa, kakšen bō zakon, ko

Uredništvo in
Uprava želita
srečno novo leto
sotrudnikom in
naročnikom
„Cvetja“.

Božje Dete v jasliah

vendar vemo, da v svetem pismu stoji: »Če gospod ne zida hiše, se za-man trudijo zidarji« (Ps 126, 1). Moj Bog, kam daleč že so danes ljudje spravili zakon! Pozabili so pač, da je zakon zakrament, da je svet, da je nerazdružljiv, da sta oče in mati soustvaritelja z Bogom, da je podlaga srečnega zakona vera, ljubezen, zvestoba in potrpljenje. Tega pa mno-gim manjka, zato jim je zakon pekel na zemlji. Kletev, prepir in sovra-štvo je pri njih doma.

Krivda je prav gotovo v tem, ker mnogi stopajo v zakon brez dobre priprave, brez resnega premisleka, brez Boga. Kako malo je danes porok z mašo in s poročnim blagoslovom! Kako težko je danes mnoge spravi-ti pred poroko k zakramentom in če že gredo, gredo pač zato, ker tako biti mora, ker se bojijo, da bi jim drugače delali sitnosti s poroko. Po-tem se seveda ne bomo čudili, če je toliko sodnijskih ločitev in pri neka-terih prav kmalu po poroki. Spominjam se, da je bila nekje imenitna po-roka. Pripeljali so se v avtomobilih, vse je bilo v rožah, orglje so brnele in gorele so vse luči v cerkvi. Po obredu ni bilo poljubljanju ne konca ne kraja. Človek bi mislil: to bo držalo, a točno po treh mesecih je prišlo poročilo, da sta se sodnijsko ločila. Le počem in kako sta se vzela! Pa nista edina. Tega je mnogo. Ubogi otroci, kjer so! Priznam pa in vem, da se je mnogokatera žena ločila s težkim srcem in samo zato, ker je bi-la z otroci vred v vedni nevarnosti.

Sicer pa je prežalostno in preobširno to poglavje, da bi ga mogel človek zajeti v nekaj besed in stavkov. Dejstvo je, da se svetosti zakona mnogi ne zavedajo, pa da so mnogi zakonski ljudje božjeropni skrunilci zakramenta svetega zakona in obenem morilci, ki zapirajo otrokom pot v življenje, pot k Jezusu, ki pravi: »Pustite otročiče k meni in nikar jim ne branite!« (Mr 10, 14). O zakonski zvestobi pa bi menda tudi zapisal: mnogim nepoznana reč. Žalostno, pa resnično in zato nesrečnih zakonov na kupe.

3. **S prvo predpostno nedeljo** nas sveta Cerkev že pripravlja na postni čas in zato budi v nas duha pokore in resnobe. Cerkvena oblačila so vijolične barve in pri maši utihne »Gloria« do Velike sobote. Nekdaj so namreč že to nedeljo ponekod začenjali post.

Stara, grda navada je, da se ljudje pred pustom, zlasti pa zadnje tri dni pred pepelnico vdajajo razuzdanemu razveseljevanju. Da bi se ljudje odvrčali od greha in da bi se dalo Bogu zadoščenje za žalitve teh dni, želi Cerkev, da bi v času od prve predpostne nedelje do pepelnice srede radi in goreče častili presveto Rešnje Telo.

V evangeliju prve predpostne nedelje beremo o gospodarju, ki je zgodaj zjutraj in še večkrat med dnevom šel najemat delavcev za svoj vinograd. Nekateri je najel že čisto proti večeru, a plačal je vsem enako. Čudno, kajne! Pa je to samo prilika o milosti božji, ki kliče. Nekateri narodi so bili h krščantvu poklicani kmalu v začetku, drugi pozneje, nekateri spoznavaajo božjo Ljubezen danes, mnogi jo bodo spoznali šele pred koncem. Toda vsem bo govoril Gospod: »Jaz sam bom vaše veliko plačilo.«

In je to prilika nas samih. Življenje vsakega človeka mora biti delavni dan v Gospodovem vinogradu. Kdor živi, je v božji službi in izvrševati mora božjo, ne svojo voljo. Božja volja pa je, da storimo vsak svojo dolžnost, da zvesto delamo na mestu, kamor nas je Bog postavil: pred oltar, v šolo, v pisarno, v kuhinjo, v hlev, v tovarno ali na polje. Nič ni na tem, kaj je kdo in kaj opravlja, ampak kako kdo dela, v tem je vse.

Božja volja je, da izpolnimo vsak svojo krščansko dolžnost: da živimo po veri, da se borimo proti slabemu nagnjenju, da molimo, da vdanostno trpimo. Vse to je delo v Gospodovem vinogradu. — Mi pa, kakšni delavci smo?

4. **Druga predpostna nedelja.** Milost božja nas kliče, Gospod nas vabi. Paziti moramo, da seme njegovega vabila v nas ne pade »poleg pota« in se ne pohodi, da na skali trdovratnih ne usahne in se v mlačnosti ne zaduši, kakor beremo v evangeliju te nedelje. Imeti moramo dobro voljo. Bog bi nas mogel tudi brez nas zveličati, posvetiti, a nas ne bo, ker noče nič prisiljenega, ampak hoče, da smo v njegovih rokah kakor voljna glina, ki iz nje lončar izdeluje posodo, da bo tudi on naredil iz nas — voljnih — posodo svojega svetega Imena.

P. HUGO:

Molitvena osmina

Molitvena osmina za zedinjenje krščanskih cerkva, ki jo vsako leto opravljamo od spomina Stola sv. Petra v Rimu, 18. januarja, do spomina Spreobrnjenja sv. Pavla, 25. januarja, je vsakemu zavednemu katoličanu znana in se je rad udeležuje. Mislim, da zlasti našim tretjerednikom ni

treba šele zabičavati, naj jo tudi oni pobožno opravljajo. Pač pa jim utegne biti njena zgodovina še neznana. Ker jih bo pa še bolj vnela zanjo, naj jo na kratko povzamem.

Molitvena osmina je frančiškanskega, a nekatoliškega izvora. Kajne, to malo čudno zveni. Pa je v resnici tako. Njen oče je tedanji anglikanski frančiškanski redovnik Lewis Wattson, sedanji vrhovni predstojnik »Frančiškanskih bratov sprave«, posebne veje frančiškanskega reda, s sedežem v Graymooru, zvezna država New York, v Severni Ameriki. Ta je l. 1899. kot anglikanski redovnik, obenem z anglikansko redovnico S. Lurano White, ustanovil novo frančiškansko redovno družbo, z moško in žensko vejo, ki bi imela poleg osebnega posvečenja v duhu sv. Frančiška še socialni cilj: molitev in žrtvovanje za zedinjenje vseh krščanskih cerkva. Tudi njegov list »Svetilka« (The Lamp), ki ga je začel leta 1903. izdajati, je imel za vodilno misel Gospodovo molitev: »Da bi bili vsi eno!«

Cela ta Frančiškova redovna družba, moška in ženska, je l. 1909. v celoti prestopila v katoliško cerkev in bila po sedanjem apostolskem nunciju v Dublinu, nadškofu Pashalu Robinsonu, O. F. M. sprejeta v katoliški III. red sv. Frančiška. Na lastno prošnjo je pozneje postala samostojna Frančiškova družina, ki jo bratje tvorijo kot nek prvi red, sestre kot drugi, svetni obojega spola pa kot III. red. Ustanovitelj še živi in je kot P. Pavel Jakob Frančišek vrhovni predstojnik družbe. Ustanoviteljica ženske veje S. Lurana je pred nekaj leti kot S. Lurana Marija Frančiška in vrhovna prednica umrla.

Molitvena osmina, kot svetovna akcija za zedinjenje, se je rodila, ko je bila cela družba še anglikanska. Prvo pobudo zanjo je dal Wattsonov osebni prijatelj in velik pospeševalec cerkvene edinosti, Rev. Spencer Jones, ki pa sam ni nikoli našel poti v katoliško cerkev. Ta je l. 1907. sprožil lepo misel, da bi anglikanski pridigarji na praznik prvakov apostolov Petra in Pavla pridigali o Petrovem prvenstvu in skušali angličanom razbiti strašilo, ki ga vidijo v njem. P. Pavel mu je pa na to pobudo odgovoril, da nosi v srcu še uspešnejše sredstvo za razblinjenje tega strašila. To je molitev. Kajti prava vera je milost, ki jo je treba pred vsem od Boga z molitvijo izprositi. Po predlogu Rev. S. Jonesa spodbujen, je neko jutro v samostanski kapeli v Graymooru pospešil svojo molitveno osmino, ki naj bi se opravljala od spomina Stola sv. Petra v Rimu, 18. jan., pa do spomina Spreobrnjenja sv. Pavla, 25. jan. L. 1908. je potom svojega lista »Svetilke« pozval vse angličane in katoličane, naj se s Frančiškovo družino v Graymooru združijo v osemdnevno molitev za zedinjenje cerkva. Začetek je bil storjen. In prvi, ki jo je z veseljem pozdravil, je bil bostonski katoliški nadškof kardinal Viljem O'Connell. In prvi viden sad ki ga je rodila, je bilo spreobrnjenje njenih staršev P. Pavla in S. Lurane, z vsemi njunimi duhovnimi otroki. Njim so štiri leta pozneje sledili anglikanski benediktini na Caldey Island, Wales, 22 po številu.

Nadaljni glavni mejniki Molitvene osmine so: Potrdil in blagoslovil jo je papež Pij X. dec. 1909. Takoj nato so jo začeli priporočati škofje, pred vsem ameriški, kanadski in irski. Papež Benedikt XV. jo je 25. febr. 1916. s posebnim pismom priporočil vsemu katoliškemu svetu. Na to so jo ameriški škofje za ukazali za celo katoliško Ameriko. Vzhodne zedinjene cerkve Združenih držav so oktobra 1922. naslovile na papeža prošnjo, naj jo za veseljni katoliški svet naravnost zapove. In to ni bilo treba, ker so se povsod z veseljem odzvali sami želji. Saj so se je ce-

lo protestanti v velikem številu oprijeli, čeprav niso navdušeni za pobude iz Rima.

Njenemu očetu P. Pavlu Jakobu Frančišku je kajpada posebno pri srcu skórajšnje zedinjenje anglikanske s katoliško cerkvijo. »Ali veste«, mi je 16. jan. 1936. pisal, »da je sveti arški župnik prerokoval: Uverjen sem, da se bo anglikanska cerkev vrnila k svoji nekdanji slavi. V Graymooru upamo in pričakujemo, da se bo anglikanska cerkev v doglednem času korporativno vrnila v katoliško in apostolsko; morda ne ravno v celoti, pač pa po svoji pretežni večini.«

S takim velikim zaupanjem, kot ti Frančiškovi otroci, moramo tudi mi opravljati Molitveno osmino. Da, še posebno mi sinovi in hčere sv. Frančiška. Kajti po pravici je isti P. Frančišek, kot se zdaj navadno imenuje, v svojem listu pisal, da je bil naš sv. oče Frančišek velik apostol verske in cerkvene edinosti. In to morajo biti tudi njegovi otroci. Dvigajmo tedaj posebno med to osmino z milijoni in milijoni drugih proseče roke k Bogu: Da bi bili vsi eno!

Naš program

Ob novem letu malo programa! Pa malo pojasnila!

Pred vami je prva številka 57 letnika Cvetja. Naše glasilo je najstarejši nabožni mesečnik. Vsi drugi so bistveno mlajši. Že 57. leto nabirate cvetje iz vrtov sv. Frančiška! Bog sam ve, koliko žlahtnih sadov je že rodilo to Cvetje. Brez cvetja ni sadov! Da bi si to dobro zapomnili vsi slovenski otroci sv. Frančiška! Cvetje je merilo, toplomer navdušenja za Frančiškovo stvar. Tretjeredniku, ki Cvetja nima, kaže toplomer serafinske ljubezni na ničlo, kjer vse zmrzuje. Slana in mraz pa pomorita vse te drobne rožice. Zato na delo za nove naročnike Cvetja. Vsak tretjerednik bi ga moral imeti.

Cvetje se že celo leto tiska v domači tiskarni. To je velika pridobitev. Tiskarna potrebuje vaše pomoči, dragi in dobri tretjeredniki! Podprite jo! Z lastno tiskarno je slovenski tretji red neizmerno pridobil na ugledu. Zato žrtvujte za tiskarno vse, kar morete. Pri naročnini malo namaknite!

Tretjeredniki! Če imate doma morda kake srebrne ali zlate predmete, ki jih ne rabite, pošljite jih na upravo Cvetja. Prodali jih bomo in skupiček porabili za našo tiskarno. Zakaj se vam take stvari pomikajo doma, ko bi nam lahko zelo koristile. Tudi stari avstrijski srebrni in zlati denar sprejemamo. Prinesite ga in ga oddajte svojim tretjerednim voditeljem, ki bodo radi vse izročili na pristojnem mestu!

Načrt za leto 1940. imamo približno sledeči:

1. P. Hugo dr. Bren bo obravnaval družinsko vprašanje po smernicah katoliške akcije. Obdržal bo »Razgled po svetu«. Tu pa tam ga bomo pa še pocukali za kak priložnostni članek. Kdor je prejel od Gospoda talent za pisanje, naj piše! In tega talenta p. Hugo ni zakopaval nikdar. Gotovo ga tudi letos ne bo.

2. Uvodne članke bo za letos sprejel p. Tarzicij, ki mu pero teče, da ga mora kar ustavljati. O »Božjih dnevih« nam bo govoril vsak mesec.

3. P. Krizostom bo skrbel še naprej, da bomo imeli na prvi strani Cvetja vedno kako primerno pesem. Saj bi nam bilo vsem dolg čas, če bi pesem izostala.

4. P. Angelik nas bo še za naprej upeljal v »Apostolat sv. Frančiška« in bo poročal o zavarovalnem odseku »Pax et bonum.«

5. P. Salezij pove vedno kaj novega, zanimivega in času primerne. Tudi za naprej je obljubil svojo pomoč.

6. P. Anastazij nam bo klical v spomin važna vprašanja katekizma, ki je za sv. pismom prva knjiga za katoliškega kristjana in še predvsem za tretjerednika.

7. Oba življenjepisa, ki sta izhajala v Cvetju do sedaj, bosta kmalu končana. G. akademik Kocmur nam bo preskrbel nov življenjepis in sicer življenjepis klarise Celine — Poleg tega bo pa Cvetje začelo pri-
našati zanimive zgodbe, ki jih bo preskrbel neki drug akademik.

8. Urednik bo imel na skrbi članke o tretjem redu in poročal bo še nadalje o gibanju tretjerednih skupščin.

9. P. Stanko ima na skrbi »Naše sestre Marijine misijonarke«.

10. Tudi »Frančiškove mladine« ne bomo zanemarjali. Poleg poročil o mladinskem gibanju bodo pod naslovom »Frančiškova mladina« izhajale Povesti iz življenja modernega dijaka.

Storili bomo torej vse, da bo list kar mogoče zanimiv in privlačen. Na vas, tretjeredniki, je, da se Cvetje razširi in zadehti po vsej slovenski deželi, da se razliva njegov vonj v zadnjo slovensko domačijo.

Sotrudnikom in naročnikom najlepša hvala za pomoč do zdaj in srčno priporočilo za naprej. Delajmo vzajemno in z veseljem!

Urednik.

BIERBAUM — Fr. BRUNO:

Praznik Imena Jezusovega

(2. januar)

Praznik in češčenje presvetega Imena Jezusovega je vpeljala redovna družina svetega Frančiška Asiškega. Z nežno ljubeznijo je častil to presveto Ime že serafinski oče. Če je med potjo našel kak košček papirja z Jezusovim imenom, ga je spoštljivo in skrbno pobral, da bi ga obvaroval pred onečaščenjem. Tudi v svoji oporoki pravi: »In če bom našel sveta imena na nespodobnih krajih, jih hočem pobrati in prosim, da naj se pobirajo in na dostojen kraj spravijo«. Sveti Anton Padovanski je več ko enkrat pridigal o Imenu Jezusovem in je z močjo tega imena obujal mrtve. Sveti Bonaventura je poveličeval to Ime v svojih delih. — V 15. stoletju so nastopili za to častitljivo Ime serafinski apostoli: Sveti Bernardin Sienski je nosil na svojih misijonskih potovanjih s seboj podobo, ki je predstavljala Ime Jezusovo, obdano z žarki; kljub ugovorom in napadom je razširjal njegovo češčenje; po njegovih stopinjah so hodili blaženi Matej Girgentski v južni Italiji, blaženi Bernardin Feltrijski v severni Italiji in sveti Janez Kapistran, ki je leta 1456. z zastavo s presvetim Imenom Jezusovim v roki stal na čelu krščanske vojske pri Belgradu in izvojeval odločilno zmago nad Turki; častitljivi Bernardin Bustijski pa je

sestavil dnevne molitve za brevir. Praznik in dnevne molitve je frančiškanskemu redu dovolil l. 1530. papež Klemen VII., papež Inocencij XIII. pa je leta 1721. oboje raztegnil na vso cerkev. Pozneje se je odlikoval s posebno gorečnostjo za pobožnost Imena Jezusovega še sveti Leonard Portomavriški. Pobožnost in praznik tega presvetega Imena sta tedaj dediščina serafinskega reda, na katero je ta upravičeno ponosen.

Premišljevanje: O Imenu Jezusovem

1. **Ime Jezusovo je vedno vredno čiščenja.** To ime zaznamuje drugo osebo Boga, ki se je za nas učlovečil. Pomeni Odrešenika, Zveličarja, Posvečevalca. Dali so ga Jezusu v nebesih. Zakaj angel je rekel Jožefu: »Daj mu ime Jezus«. (Mt 1, 21). Ne velja tedaj to čiščenje tem petim črkam imena, ampak temu, ki nosi to ime. Zato piše apostol narodov, da je to ime »čez vsa imena, da se pred njim pripogne vsako koleno«. (Fil 2, 9). — Ali častiš tudi ti to ime? Skloniš s sveto Cerkvijo svojo glavo, kadar izgovarjaš to presveto ime?

2. **Ime Jezusovo je mogočno.** V tem imenu lahko dosežemo, da bomo uslišani v vsaki stvari. Zakaj Gospod je dejal: »Ako boste Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal«. (Jan 16, 24). Pred tem imenom zbeže vsi hudobni duhovi. Zakaj Gospod je prav tako rekel: »V mojem imenu boste hude duhove izganjali«. (Mk 16, 17). Z močjo tega imena so apostoli in svetniki delali čudež za čudežem. Razen tega je to ime bilo in bo mnogim tolažba v trpljenju, orožje v skušnjavah in upanje ob smrtni uri. — Izgovarjaj večkrat in zaupljivo to presveto ime.

3. **Imena Jezusovega ne smemo zlorabiti.** Ne smemo ga uporabljati nespoštljivo, spakljivo ali celo pri preklinjanju. Seveda mnogokrat ne mislimo s tem nič hudega. Kljub temu pa pazimo nase in na svojo okolico, da ne pride do kakega skrunjenja. »Ne skruni božjega imena«. (II. Moz 19, 22). — Prizadevaj si, da boš nekoč z Jezusovim imenom na ustnicah in v srcu priše k temu, čigar ime bodi poveličevano vekomaj.

Cerkvena molitev

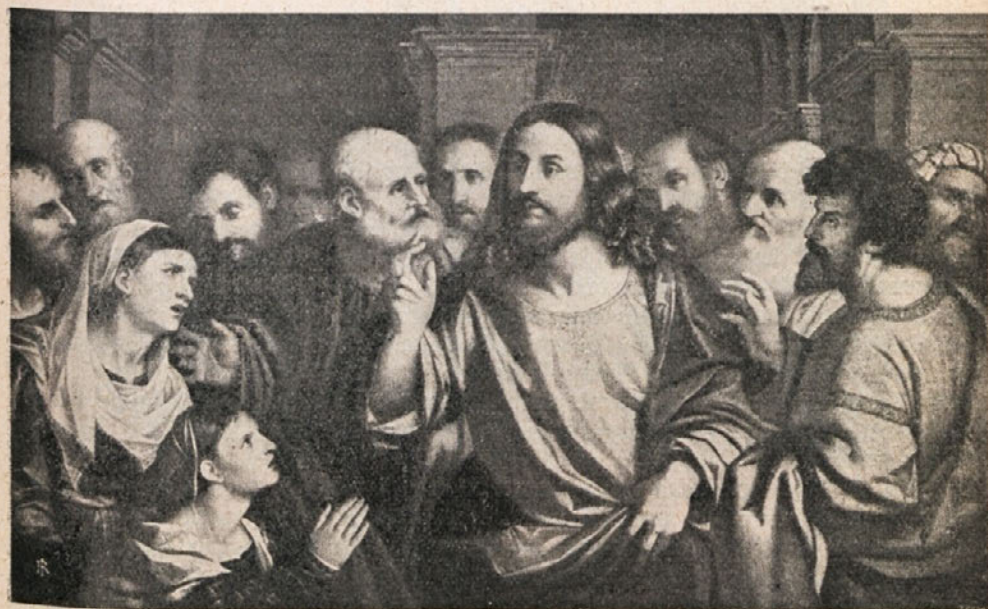
Molimo. O Bog, ki si svojega edinorojenega Sina postavil človeškemu rodu za Odrešenika in zapovedal, dati mu ime Jezus; daj milostno, da bomo v nebesih gledali in uživali Njega, čigar sveto ime častimo na zemlji. Po istem našem Gospodu Jezusu Kristusu. Amen.

P. SALEZIJ:

Ali praktično krščanstvo ali džungla!

Razne napačne ideologije se skušajo uveljaviti v današnjem svetu ter ljudstvo potegniti v svoje mreže. Posledice so preveč usodne. Najboljši dokaz o pravi ali zmotni ideologiji so sadovi, ki jih prinašajo tam, kjer se uveljavijo. Mislim, da je vsaj povprečni človek še toliko uvideven, da priznava: Samo to je predvsem kulturno, kar nas naredi plemene in dobre in poštene tako v odnosih med posamezniki, kakor v odnosih v večji ali manjši družbi. Kar ne pripomore k temu, ali kar celo nasprotuje temu, ne more biti kulturno. Vzemimo v poštev n. pr. samo nacizem in komunizem. Oba se opirata največ na zakon, vladajoč v brezumni naravi, to je na zakon o neprestanem boju za obstanek ter pretiravata, prvi

pravice enega naroda, drugi pravice enega razreda. Posledica je pravica močnejšega in tlačenje ali uničenje slabejšega. Tako razmerje vlada v brezumni naravi in pri divjakih, ki nimajo pojma o tem, kaj je plemenito, pošteno in v resnici; samo navidezno meni dobro. Z ideologijami, ki rodijo take sadove, se pametni ljudje ne morejo strinjati. Zakaj pri njih še vedno velja načelo, da mora človeštvo napredovati, postajati vedno bolj plemenito, ne se pa pomikati nazaj v džunglo in pustiti, da obvladajo tozadevni zakoni. »Zaslugo« za tako rakovo pot imajo takozvani brezverski »znanstveniki« in brezverski materialistični pisatelji in še drugi podobni faktorji. Podirati je lažje kot graditi. Zato pa nazaj k praktičnemu krščanstvu in na njegovo podlago sezidajmo boljšo bodočnost.

Gospod, za Teboj gremo! ¶

Stoletne in tisočletne skušnje so pokazale, kakšne sadove rodi praktično in resnično krščanstvo. Najlepši sad njegov pa je plemenita, poštena in pravična osebnost. Taka osebnost je bil naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus. Tisti, ki so v resnici in ne samo v lepih besedah njegovi učenci, tisti bodo skušali postati mu kar najbolj podobni. Sedaj pa le prenesite življenje in nauke Kristusove v vsakdanje življenje. Primerjajte jih z načeli tega sveta in s sadovi, ki jih donasajo. Ali ne vodi samo praktično krščanstvo, tako krščanstvo, ki se vselej in povsod opira na Kristusa in na njegov nauk, k človeka vrednemu življenju, k človeka vrednim medsebojnim odnosom? Ali vodijo k takim odnosom načela, ki nam jih ponuja današnji svet? Mislim, da ni treba odgovarjati in dokazovati, da ne. Kam se bo torej obrnil misleči človek, ki noče biti samo bolj razvita žival? Razume se, da h Kristusu, ki ima edini naravno dobro in plemenita načela, ki v življenje izvedena v resnici dvigajo človeštvo. Materialistična načela tega sveta nas vodijo nazaj in naj jih uči še tako napreden »znanstvenik«, »nazadnjaška« načela krščanstva nas vodijo k resničnemu napredku, k takemu napredku, ki je človeka, ne divjaka vreden.

Posledica, ki nujno sledi iz tega, je — kar najbolj praktično krščansko življenje. Dosledno krščanstvo mora v življenje posameznikov, v življenje družin, narodov in držav. Edino tedaj se bomo dvignili na človeka vredno kulturno stopnjo, ne pa na tako stopnjo, ki bo podobna onem kulturnih plemen in oni, vladajoči v brezumni naravi.

Kdor more, naj razume in se po tem tudi ravna!

Dr. HILARIN FELDER, O. M. Cap. — ATOM:

Francišškanski apostolat

Toda že deset let kasneje se je isti Gregor IX. čutil prisiljenega, da je odnehal od te določbe, ker se vsled velikega števila bratov in velikih daljav skoro ni dala izpeljati. Zato je dovolil, da so bogoslovno izobraženi kandidati za skušnje opravili svoj izpit na provincialnih kapiteljnih pred ministri in definatorji in so smeli biti postavljeni za pridigarje.

Iz vsega tega ne vidimo samo, da je pooblaščenje za cerkveno pridigarsko službo v redu že od nekdanj bilo navezано na določene pogoje, ampak tudi, da so postajali ti pogoji že za časa življenja sv. Franciška vedno strožji. Inocencij III. je leta 1209.-1210. dovoljenje za pridiganje prepustil prosti razsodbi ustanovitelja. Ta ga je tekom prvega desetletja dajal tudi neizobraženim laikom, v kolikor so se mu zdeli sposobni za oznanjevanje božje besede. V teku drugega desetletja reda pa te zahteve niso več zadostovale. Neizogibna je bila skušnja, ki se je predvsem ozirala na bogoslovne znanosti in h kateri so bili radi tega dopuščeni le izobraženi. Zahteve za pridigarje so bile v tesni zvezi z vsebino franciškanske pridige.

Ta je bila spočetka označena kot spokorna pridiga. Ko je Francišek pri svojem poklicu zaslišal evangeljsko sporočilo, da so bili apostoli od Kristusa razposlani, da bi »oznanjali kraljestvo božje in pokoro«, je vzkliknil: »To je, kar hočem, to je, kar iščem, to želim iz celega srca storiti.« Takoj se je spravil na to, da bi »z veliko gorečnostjo duha in z veseljem srca vsem oznanjal pokoro«. Tudi svojim prvim učencem je naročal: »Preljubi, pojdite po dva in dva v vse kraje sveta in oznanjajte ljudem mir in pokoro za odpuščanje njih grehov«. Kakor hitro se jih je bilo zbralo dvanajst, so romali v Rim, da bi dobili cerkveno potrjenje. Inocencij III. »je dovolil sv. Francišku in njegovim bratom, da smejo povsod oznanjati pokoro«, in pristavil je, da bo pozneje, če se bo mlada četa izkazala in pomnožila, ta privilegij še raztegnil.

Iz vsega tega se vidi povsem jasno, da sta Francišek in njegova ustanova spočetka imeli le spokorne pridige in da so bili za spokorno pridigo pooblaščeni. Kaj je bilo pravzaprav s tem povedano?

Predvsem je treba upoštevati, da so manjši bratje svoje življenje prav tako določno označevali kot spokorno življenje, kakor so svoje govore izdajali za spokorne pridige. Umirajoči Francišek se ozre nazaj na svoje prvotno življenje in s pogledom na sedanje in bodoče življenje svojih bratov oboje na kratko povzame z enim izrazom: »Delati pokoro.« Najstarejši učenci svetnika so se dali »po zgledu sv. Franciška privedi h pokori«. Na radovedna vprašanja o svojem izvoru, o redu, kateremu pripadajo in o življenju, katerega živijo, prvi tovariši enostavno odgovarjajo: »Mi smo spokorni možje iz Asiza«. Humbert de Romanis povzame vso popolnost manjših bratov pod en sam pojem: »Pokora«.

Ker se torej življenje manjših bratov imenuje spokorno življenje, bi mogli misliti, da je spokorna pridiga bistveno propagandno sredstvo za širjenje novega reda. Da so torej bratje v svoji pridigi pred vsem delali na to, da bi poslušavce navdušili za enak asketični poklic, za vstop v novo redovno družbo. To je v resnici bilo zelo verjetno pri spokorni pridigi manjših bratov.

Sv. Frančišek in jaslice

Kardinal Jakob iz Vitrija ravno v tem vidi najbližji namen in izredni uspeh teh pridigarjev. Na vse mogoče načine so se trudili, da bi odvrnili duše svojih soljudi od svetnih ničemnosti ter jih zase pridobili, kar se jim je tudi v veliki meri posrečilo. Tomaž Čelanski in legenda treh tovarišev tozadevno še bolj govorita. V celih trumah so poslušavci, ki so prišli od raznih strani, sledili pridigujočim spokornim bratom v njihova puščavniška naselja. Ženske, ki se bratom niso mogle priključiti, so pod vodstvom sv. Klare v lastnih samostanih posnemale njih »spokorno življenje«. Druge so pa iz ozira na svoje poklicne in družinske razmere ostale v svetu in tam »delale pokoro«. Tako bi morali vse tri redove sv. Frančiška prvotno smatrati kot spokorne redove ali kot spokorno gibanje. »Oznanjati pokoro« je torej v najožjem smislu pomenilo svet, če le mogoče, priključiti k enemu izmed frančiškanskih redov in ga s tem spreobrniti k evangelijskemu življenju, kakor je to Frančišek svoji ustanovi predpisal.

To pa z ozirom na življensko obnovo, ki je bila uvedena po frančiškanskih potujočih pridigarjih ter je obsegala vse sloje prebivalstva, nikakor ni mogel biti izključni smisel tega gesla. Saj niti misliti ni bilo na to, da bi ves svet evangelijsko spolnjeval z ono popolnostjo, kakor jo je nameraval Frančišek za svojo ustanovo. Svetnik je marveč nameraval, kakor pripominja Bernard iz Bese, vsemu človeškemu rodu pokazati pot pokore, tako kakor je bila zanj primerna, oziroma kolikor jo evangelijski stavi za dolžnost vseh ljudi. Pokoro oznanjati je torej pomenilo v širšem

smislu pozivljati vse ljudske sloje k spolnjevanju evangeljskih zapovedi in postav, jih navduševati za spreobrnjenje in spremembo življenja, ter jih privedi nazaj k praktičnemu krščanstvu.

VI. mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani

Predzadnji dan kongresa, v soboto ob 4. uri popol. je bilo v uni-
onski dvorani zaključno zborovanje kongresa. Dvorana je bila nabitobito polna. Tega zaključnega zborovanja so se udeležili vsi škofje, številna duhovščina in vsi gostje iz tujine. Poseben značaj je dala sklepnemu zborovanju navzočnost papeževega legata kardinala Hlon-
da. Njemu se je predsednik dr. Pitamic najprej zahvalil. »Živijo kardinal-
legat, živijo papež!« je mogočno odmevalo po dvorani.

Nato je predsednik dal besedo glavnemu tajniku kongresa dr. Metzgerju, ki je podal potek vseh kongresnih zborovanj in vodilne misli predavanj. Nato je kratko orisal zgodovino kongresov Kristusa Kralja. Pri tem se je govornik lepo zahvalil slovenskemu narodu, ki je tako obilno in požrtvovalno sodeloval pri šestem mednarodnem kongresu. Škofu dr. Rožmanu se je zahvalil, četudi trd Neme-
c, v gladki slovenščini za njegov trud in za modro vodstvo. Nato je prebral resolucije kongresa, ki se glase:

Resolucije

1. Kongres Kristusa Kralja opozarja na duhovno krizo in njene u-
sodne posledice, ki se javljajo v vsem življenju današnjega človeštva, na

krizo, ki izvira iz čimdalje večjega razkristjanjevanja. Zato kongres zahteva, da se človeška družba vrne v krščanstvo in prešine s krščanstvom.

2. Smisel in namen te krščanske verske obnove naj bo, da se v vseh krščenih razvije Kristusovo življenje v vsej globini in polnosti.

3. Zdrave in močne osnovne celice Katoliške akcije po prepričanju kongresa najbolj napredujejo, če se v laikih vzbujajo zavest, da so po krstu vcepljeni kot živi udje v skrivnostno telo Kristusovo, če se vzgajajo k aktivnemu sodoživljanju Cerkve, predvsem v aktivnem sodarovanju v sveti liturgiji.

4. Kongres Kristusa Kralja vidi časovno najbolj perečo nalogo v tem, da se vzgoji nov krščanski rod, ki se bo z mladim ognjem osebno odločil za Kristusa.

5. Kongres opozarja vse dežele na veliko škodo, ki veri, npravnosti, zlasti pa mladini grozi iz uživanjaželjnosti našega časa, zlasti alkoholizma. Poziva k uspešnemu pobijanju alkoholizma in priporoča ustanavljanje apostolsko gorečih katoliških skupin, duhovnikov in laikov, ki bi s tem zgledom prostovoljne abstinence odpravljali škodljive pивske razvade in tako mladini in vsem ogroženim nudili lep zgled zdržnosti.

6. Kongres pozdravlja vse človeške iznajdbe, ki naj bi po božji volji služile v to, da ljudstva in narode zblížajo, obsoja pa pogostno zlorabo radia in tiska, ki med narode večkrat sejeta razdor, namesto da bi jih združevala.

Zaključno zborovanje je obiskal tudi beneški patriarh kardinal Piaza. Ljubljana je imela torej v svoji sredi kar dva kardinala obenem. Predsednik Pitamic je kardinala toplo pozdravil. Nato je izgovoril besedo zahvale vsem sodelavcem, zlasti predsedniku kongresa škofu dr. Rožmanu.

Zborovanje je zaključil z ognjevitim govorom zastopnik ogrskih katoličanov, g. Huszar, ki se je v imenu vseh inozemcev zahvalil slovenskemu narodu, Ljubljani in vsem onim Slovincem, ki so ideji kongresa Kristusa Kralja posvetili toliko pozornosti, dela in truda. Govornikove besede so vžgale pravi plamen navdušenja, ki se je razširil na vso dvorano. Govornik je zaključil z besedami: »Naj bodo razmere kakršnekoli, mi smo z Rimom!« Na koncu je zborovalce pozdravil s »Hvaljen Jezus«, in vsa dvorana mu je glasno odgovorila: »Vekomaj. Amen!« Tako je bilo zadnje zborovanje zaključeno.

Zborovanje razumništva Katoliške Akcije.

Isti dan dopoldne so se po raznih ljubljanskih dvorinah vršila razna zborovanja, ki so bila razdeljena po narodnostih. Zborovali so Poljaki, Hrvatje, Madžari, Italijani in drugi. Glavni zborovanji pa sta bili: zborovanje za izobražence v dvorani Delavske zbornice in slovensko ljudsko zborovanje v veliki unionski dvorani. Obe dvorani sta bili nabito polni, kar pač najlepše dokazuje veliko zanimanje našega ljudstva in izobraženstva za vprašanja, ki jih razvija in hoče rešiti kongres Kristusa Kralja.

Zborovanju razumništva je predsedoval ravnatelj Bogomil Remec. Predavali so: ravnatelj dr. Karel Capuder, prof. dr. Hohnjec, nadškof dr. Ujčič in jezuit p. Ledit iz Rima.

Slovensko zborovanje.

Za slovensko zborovanje se je zbralo toliko ljudstva, da je bila velika unionska dvorana premajhna in je moralo mnogo ljudi oditi. Glavna govornika sta bila dr. Jože Leskovar iz Maribora in Alojzij Mihelčič. Na

tem zborovanju so bili sprejeti posebni sklepi, ki naj veljajo kot smernice za naše nadaljno delo:

1. Družina se kviri, a biti mora Kristusovo kraljestvo. Zato se naj varuje zakonska zvestoba. Zakonske pravice in dolžnosti naj se vrše po božji volji. Otroci naj se vzgajajo v strahu božjem za nebesa. Naše družine naj se posvete presv. Srcu!

2. Šola ni dobra. Biti mora verska, katoliška! Poučevati morajo le dobri katoliški učitelji. To bodi naša odločna zahteva, od katere ne odstopimo.

3. Društva naj dvigajo duha članov kvišku, da bo v njih dušah vedno živel Bog. Prosvetna društva naj navajajo člane k vstopu v verska društva, posebno v apostolstvo mož in fantov, v tretji red sv. Frančiška in v stanovske Marijine družbe. Člani naj se duhovno obnavljajo v duhovnih vajah in vzgajajo za apostolat Katoliške akcije.

4. Nedeljska služba božja naj se ne opušča. Vedenje pri službi božji bodi spoštljivo. Proč s postajanjem zunaj cerkve!

5. Nedeljsko delo po mestih in po deželi naj ne skruni Gospodovih dni!

6. Bogokletstvo, ki se je od drugod prineslo k nam, skušajmo z vsemi silami odstraniti!

7. Javno nenravnost moramo na vsej črti zatirati. Kult telesne nagote ubija plemenita čustva in neti pohotnost. Proč z nesramnimi filmi, knjigami, slikami! V kopališčih vladaj red in dostojnost!

8. Pijančevanje naj se čim bolj onemogoči!

9. Krščanska ljubezen vladaj povsod! Proč s pravdami! Živela dobrodelnost!

10. Marija z Brezjij naj se proglasi za kraljico in zavetnico Slovencev. V ta namen naj se vrši marijanski kongres na Brezjah!

P. ANASTAZ:

Ne greši več!

Ko je Jezus ozdravil 38 let bolnega moža, ga je pozneje našel v temi. Takrat mu je rekel: »Glej, ozdravel si; ne greši več, da se ti ne zгоди kaj hujšega.« (Jan 5, 14.) Podoben sklep naredimo tudi mi, ki zaključujemo obravnavanje smrtnega in malega greha!

Pretresljivo slika cerkveni pisatelj Tertulijan bistvo smrtnega greha: »Kaj stori tisti, ki naredi smrtni greh? On vzame tako rekoč tehtnico v roko. V skodelico na desni strani položi vse zaklade večnega življenja: odrešenje, milost, božje zapovedi, ljubezen, Cerkev, nebesa, večno veselje. V skodelico na levi strani pa položi vse gorje in razdejanje smrti: poželjenje oči, poželjenje mesa in napuh življenja, strast, zaslepljenje, prekletstvo, pogubljenje, pekel.

Sedaj tehta in razmišlja, za kaj naj se odloči: za zaklade življenja ali za razdejanje smrti. Grozno početje!

A še bolj grozna odločitev! Prednost da skodelici na levi strani in se odloči za razdejanje smrti. Takole govori: Proč z nedolžnostjo, proč s Cerkvijo, proč z nebese, proč z Bogom! Trenutek strasti in grešnega veselja mi je ljubši kakor vsa blažena večnost.

Na desni strani stoji tako rekoč Bog sam in mu obeta nebeško veselje, na levi pa stoji satan in mu ponuja ničvredno, trenutno grešno

naslado. In grešnik? Zavrže Boga in se oklene — satana. Bogu nekako govori: Vem, da ti tega nočeš; vem, da to tebe razžali. A ne brigam se zate, ne slušam te, storim, kar sam hočem.«

V primeri s to zlobo in hudobijo je seveda odpustljivi greh nedolžna stvar: Toda ni prav nič nedolžen, če pogledamo njegove posledice v tem in prihodnjem življenju.

V tem življenju prostovoljen mali greh oropa dušo mnogih milosti, ohlaja polagoma gorečnost in tako pripravlja pot in odpira vrata smrt-nemu grehu.

Mali greh ne odvzame, pa tudi ne zmanjša milosti in tudi ne lju-bezni božje; toda oropa jo tiste nove milosti, ki bi jo duša prejela, če bi se upirala skušnjavi; s tem se oropa tudi višje stopinje večne slave, ki bi jo podelil Bog za zvestobo. Ali ni že v tem velika škoda?

Gorečnost ohlaja, to se pravi tisto navdušenje, da bi se duša izro-čila popolnoma Bogu. Kdor je na poti popolnosti, mora imeti vedno pred očmi najvišji cilj in se mora zanj vedno prizadevati. Če dela prostovolj-no, male grehe, tega ne more.

Še bolj pa je pri odpustljivih grehih treba upoštevati nevarnost, da polagoma zdrknemo v smrtni greh; kajti naše teženje za neprimernim veseljem je vedno močnejše. In kolikor bolj postajamo nezvesti mi, toli-ko bolj se manjša mera milosti. Tako smemo razumeti tudi Kristusove besede: »Kdor namreč ima, se mu bo dalo, in bo imel obilo; kdor pa ni-ma, se mu bo vzelo še to, kar ima.« (Mt 13, 12.)

In drugo življenje —? Duše vidijo, da so vice tisti kraj, kjer se bo-do lahko očistile. Zato gredo z veseljem v ta kraj; toda to veselje jim trpljenja prav nič ne olajša; nasprotno, njihove muke so tem večje, koli-kor višjo stopinjo ljubezni bi lahko dosegle.

Še eno vprašanje muči skoraj vsakogar: kdaj je greh smrten in kdaj samo mali? Brez daljšega razmišljanja bo vsakdo rekel, da je pre-mišljen umor smrten greh, če ga je zločinec napravil pri popolni zavesti in prostovoljno. Vsakdo bo tudi rekel, da je samo odpustljiv greh, če bližnjemu malo preveč naviješ ušesa. Toda naj kdo pove, kako dolgo bi smeli bližnjega pretepati (najnavadnejši primer), da ne bo še smrtnega greha.

Tistim, ki se n a v a d n o ogibljejo s m r t n e g a greha, naj bo zapisano samo eno kratko pravilo, kako bodo rešili dvom in dobili mir vesti. Vprašajo naj se: Ali bi storil(a) ta greh, ko bi se imel(a) odločiti zdajle, ko čisto jasno in trezno mislim? Če si morem po vesti odgovoriti »ne« ali vsaj »skoraj gotovo ne«, potem ni bilo smrtnega greha, ampak kvečjemu odpustljiv.

Zato še sv. Avguštín trdi: »Kateri grehi so mali in kateri smrtni, se ne da presoditi toliko s človeško, kakor veliko bolj z božjo sodbo.«

Zato storimo najboljše, če se pri presojanju velikosti naših grehov ravnamo po nauku sv. Bernarda: »Če hočeš spoznati težo greha, stopi v duhu na goro Kalvarijo, kjer Zveličar umira. Spoznaj, o človek, kako težke so rane tvoje duše, ker je zaradi njih moral biti Kristus tako groz-no ranjen. Ko grehi ne bi vodili k smrti in sicer k večni smrti, potem bi za njih ozdravljenje gotovo ne bil šel sam Sin božji v smrt.«

Ne pozabimo besed sv. Hieronima: »Gospoda Boga tudi v najmanj-ši stvari razžaliti, ne smemo nikdar imeti za malenkost.«

Še iz enega razloga se moramo ogibati prostovoljnih odpustljivih grehov. Kdor hoče zadobiti popolni odpustek, ne sme imeti na vesti no-

benega, tudi ne najmanjšega greha. Zato je treba seveda obuditi kesanje; tega pa ne bomo mogli, dokler bomo navezani na greh.

P. HUGO:

Dr. P. Gvido Rant — šestdesetletnik

Še ves zrvnan in prožen bo 16. jan. zadel na rame svoj šesti križ. In vendar mu življenje ni bilo praznik, ampak delovni dan, kar preko vsega, kar mož je storiti dolžan. Je pač moralo ostati še nekaj Kraševca v njem, drenega in žilavega, ki ga težko delo tako pojekleni, da ima še smrt precej opravka z njim. Po rodu in materi je namreč Kraševcec. Tam na notranjskem Premu mu je stekla zibelka.

Ni pa cel Kraševcec. Je namreč učiteljski otrok. Otroci učiteljev so pa v enem oziru brezdomci. Nikjer se nimajo časa udomačiti. Tako je bil naš Tonček po krstu že kot otrok izkoreninjen iz kraških tal in presajen v obližje srca domovine, na prijazno Dobrovo pri Ljubljani. Ta mu je postala najožja domovina, bolj kot večini učiteljskih otrok. Tu so si njegovi starši, Matija in Ivana, ustanovili svoj dom. Zato ga poznamo le kot Dobrovčana.

Kdo ve, kaj mu je na videz čisto zabrisalo kraševske poteze značaja? Morda mehka, polagoma v Barje prehajajoča gruda? Morda bližina domovinskega srca? Morebiti lepo kot olje potekajoče domače družinsko življenje? Morebiti poznejša ascetična samovzgoja v samostanu po vzoru sv. Frančiška, vsega dobrega in blagega. Najbrž je vse to in še kaj, kar se ne da kemično razkrojiti, izoblikovalo v njem tisti prikupljiv, fin, ves blag in dobroten značaj, po katerem je znan in si srca na mah osvaja.

Je nekaj redkega, da bi se kdo v enaki meri uveljavil in prikupil v najvišjih in najnižjih krogih. P. Gvido je tak posrečen značaj. Kot učiteljski sin ni ne plemič, ne kmet. A si je znal svoj čas pridobiti zaupanje in spoštovanje najvišjega plemstva v deželi, pa tudi najpriprostejšega naroda z dežele, ki prihaja s culami in cekarji v mesto. Le naravno posrečen in izbrušen ter nadnaravno oplemenjen značaj zmore kaj takega. Prav kot je rečeno: »Za vse koristna pa je pobožnost« (1 Tim 4, 8).

Taki značaji so kot ustvarjeni za dušno pastirstvo, zlasti za dušno pastirstvo naših dni, katerih rod je tako občutljiv in razdražljiv, da je treba največjega takta in obzirnosti. Zato je bilo samo na sebi pogrešeno, da so predstojniki Fr. oz. P. Gvidona določili za šolo in mu v ta namen

omogočili višjo bogoslovno izobrazbo, deloma v Inomostu, deloma v švicarskem Friburgu, odkoder se je l. 1907. z bogoslovnim doktoratom vrnil.

Z veseljem je sicer poprijel pri šoli, in to še celo pri tako pustem predmetu kot je stari testament s hebrejščino. Kako se je poglobil v svoj poklicni študij, pričajo njegove razprave v mariborskem »Voditelju«. A še v večje veselje mu je bilo dušnopastirsko delo v spovednici, na prižnici, v društvenih dvoranah. Čim bolj se je poglabljal v to delo in si pridobival vedno širši krog hvaležnih src, najprej v Kamniku, potem v Ljubljani, tembolj je spoznaval sam in so uvidevali drugi, da je za dušno pastirstvo rojen, za šolo pa vzgojen.

To se je očitno pokazalo, ko so mu po P. Hugolinovem odstopu leta 1919. poverili vodstvo župnije Marijinega Oznanjenja v Ljubljani. Takrat je bil šele v svojem elementu. Dvanajst let jo je modro vodil in si naklonil vsa srca navzgor in navzdol. In še bi jo bil, da mu ni provincija poverila svoje najčastnejše, pa tudi najodgovornejše službe, provincialata. Šest let ji je načeloval. Najvidnejši spomenik njegovega provincialnega vodstva je in bo še pozna leta niz stavb ob samostanskem vrtu: kolegij, župnijska dvorana in trgovski lokali.

Menim pa, da mu berem iz srca, če pravim, da mu je v težkih dneh križev in kriz glasno odjekalo v duši: »Nazaj v planinski raj dušnega pastirstva. Zakaj nazaj?« Ker je pač čutil, da je za to rojen po naravi in po milosti. Doktor, prvi v novejši dobi provincije, profesor bogoslovja, gvardijan, definitor, provincial, generalni vizitator treh provincij, duhovni svetnik, to in še kaj so bili njegovi častni naslovi oz. službe. A notranje zadovoljstvo in tiha sreča mu je dotekala iz njegovega vnetega dušnopastirskega udejstvovanja. Kot župnik, duhovni voditelj akademske mladine, pridigar, spovednik in tolažnik bolnikov si je zgradil in si še gradi najlepši spomenik, ki mu zob časa ne bo mogel blizu. Kajti duše, ki jih je in jih vodi k Bogu, bodo biseri njegove nebeške krone.

»Cvetje«, po katerem je raztresenih mnogo klenih plodov njegovega peresa, mu ob njegovi šestdesetletnici želi, da bi bil s svojo Frančiškovo ljudomilostjo in ljubeznivostjo dušam še dolgo, dolgo očetovski varuh in vodnik. Naročnike našega lista in vse tretjerednike pa prosimo, da bi se svojega nekdanjega skrbnega očeta na jubilejni dan, 16. januarja, v ta namen spomnili v molitvi, zlasti pri angelski mizi.

Na mnoga leta!

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Kamnik. Letošnjo zimsko sezono ne bomo imeli predavanj o duhovnem življenju. Želim, da bi sedaj pokazali v dejanju, da so vam lepe besede, ki ste jih slišali, šle k srcu. Teorija in naj bo še tako lepa, nas ne bo rešila. Treba jo prenesti v življenje. Nobeden ne bo trdil o Luciferju, da ni poznal visoke teorije o Bogu in lepem življenju, pa je kljub temu tako globoko padel. Manjkalo mu je prakse, predvsem pa ponižnosti. Zlasti slednje premnogim, tudi globoko učenim, zelo zelo manjka.

Še nadalje se bomo pri skupščini odločali za mesečno čednostno vaajo. Shodi ostanejo še naprej ob zadnjih nedeljah v mesecu. Tretjeredniki bodo tudi v novem letu radi podpirali našo cerkev in druge dobre name-ne. Samo ena odbornica je doslej v treh letih nabrala za skupščinsko cerkev malo manj kakor sedem tisoč dinarjev.

Zadnjo nedeljo meseca decembra, to je tudi zadnji dan leta, bodo na rednem shodu delali obljube tisti, ki so končali enoletni noviciat; obenem bo sprejem novih članov in članic. Izmed postulantič bosta dve delali obljube, štiri pa so se javile za noviciat.

Devica Marija v Polju. Četudi smo blizu Ljubljane, imamo vendar tudi pri nas samostojno skupščino tretjega reda že skoraj trideset let. Za tako veliko faro nas res ni veliko — kakih 100 nas je — ali ti se držimo in lahko rečemo, da naša skupščina ni med zadnjimi. Shode imamo redno vsak mesec, ki jih vneto vodijo naš novi župnik g. Kete. Da pri nas ne spimo, je dokaz tudi v tem, da je tri četrtine tretjerednikov naročenih na Cvetje. Skupščino je treba tehtati res po tem, koliko se v naših časih žrtvuje za apostolat katoliškega tiska, predvsem za tretjeredno glasilo Cvetje. Po nekod imajo res številnejše skupščine, pa spijo in dremljejo. Dokaz temu je premalo naročnikov Cvetja. Tu pa tam je krivo pomanjkanje denarja, ali v večini slučajev pa je kriva zanikrnost in zaspanost. Če tretjeredniki v fari spijo, Bog se usmili, kako morajo smrčati še le drugi! — Dne 12. nov. smo imeli pri nas letno vizitacijo tretjega reda, pri kateri smo se še bolj navdušili za tretjeredne vzore. Tudi novih je precej pristopilo. Poljska tretjeredna skupščina naj cvete!

Studence pri Poljčanah. Prva nedelja v novembru je bila znamenita za nas. Obiskal nas je prov. komisar tretjega reda p. Odilo iz Ljubljane. Pri nas imamo najbrž najbolj vnetega voditelja skupščine, kar jih je na svetu, to je preč. g. svetnik in župnik Čede. Pa vendar je dobro, da včasih pride tudi kdo drugi v farno in prinese še več življenja v skupščino. In p. Odilo res oživi vse, če ne gre drugače, pa kar pod rebra dregne. Šaj je res mnogokje potrebno, da bi imeli glasne buditelje, posebno v naših časih, ko so nasprotniki božji tako glasni in predrzni, mi pa smo večkrat tako mevžasti in zaspani! Tretji red mora biti najbolj glasna in udarna armada Kristusovih vitezov. Tretjeredniki morajo biti povsod v prvih vrstah. V prvih vrstah pri živahnem farnem življenju, pri molitvi, pri petju v cerkvi, pri apostolatu dobrega zgleda, pri boju za pravice božje in njegove cerkve in še posebno pri apostolatu katoliškega tiska. In taki so studeniški tretjeredniki pod spretnim vodstvom g. svetnika. Kar je pa v Studenicah najbolj zanimivo, pohvale in posnemanja vredno, je pa to, da tam že vsak šolski otrok ve, kaj je to tretji red sv. Frančiška. Vsi otroci so namreč v bratovščini pasu sv. Frančiška. Ta bratovščina je naboljša priprava za tretji red in tako se za studeniško skupščino ni treba bati. Imela bo vedno novega, svežega dotoka in naraščaja. Bog daj!

Besede sv. Janeza od Križa o križu.

»Molitev in križ Kristusov, v katerih tiči ponižnost in zatajevanje, sta orožje, s pomočjo katerega premagajo služabniki božji svet, satana in meso.

Krepost in moč duše rasteta in se množita ne v miru in zadovoljstvu, ampak v nadložnosti in bridkosti.

Gospod! Trpim naj in zaničevan naj bom radi tebe!

Ena ura trpljenja koristi tukaj na zemlji več, kot nekoč mnogo ur v vicah.

Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte

Kratek opis življenja frančiškanskega brata laika.

(Prevod iz italijanščine.)

(Nadaljevanje.)

Slovo od Španije.

Tamkaj¹ so se čudeži nadaljevali. Bilo je v dobi, ko je reformacija prav: laži-preosnova² najbolj strupeno napadala katoliško Cerkev; in če so drugi svetniki naporno delali z orožjem učenosti,³ je pa na drugi strani svetost brata Salvatorja bila v obrambo na d n a r a v n e m u z obilnimi čudeži; le-ta obramba je namreč bila prepričevalna v najvišji meri. Kakor spričuje Gonzaga, je brat Salvator pričel čutiti željo, da bi se »umaknil ljudski sapici«, to je glasu, ki se je zgrinjal okoli njegove osebe. Sicer pa je bil že deset let poprej v Horti napovedal, da bo nekega dne odrinil na morje in da se popelje proti vzhodu do nekega lepega utrjenega mesta.

Leta 1565. se je prerokba uresničila.

Red se je takrat pečal z namero, da bi zopet uredil frančiškansko provincijo na Sardiniji. — Le-ta otok je skoro tri stoletja pripadal Španiji. — V ta namen je potreboval skupine redovnikov, kateri naj bi tja ponesli novo čilo notranje življenje ter novega duha. Mož, ki ga je za izvršitev te namere izvolil pater generalni minister, je bil pater Vincencij Ferri iz Valencije, komisarij Sardinije. Pater general mu je naročil, naj odbere redovnike zadovoljne s tem načrtom, zlasti v dveh redovnih okrajinah: v barcelonski in valencijski. Skupina se je hitro sestavila: nekaterim patrom so se kot spremljevalci pridružili nekateri bratje laiki, in le-tem je bil prideljen tudi brat Salvator, da bi ustregli pritiskom predstojnikov v Kataloniji. Ker so se bali ugovorov od strani kralja ter ljudstva, so bratu Salvatorju naznanili, da pojde z njimi, šele zvečer pred odhodom. Na povabilo patra komisarja se ni prav nič obotavljal, temveč je pritrdil s pripravljenim in vedrim glasom: »Le pojdemo, pater, na Sardinijo! Bog me hoče ondi imeti in tamkaj mi je obljubil veliko dobro.«

1. Misijonski Koledar za l. 1940. Izdalo Misijonišče v Grobljah. Cena 10.— din.

Misijonski koledar je že naš star znanec. Saj nas je letos že enaindvajsetič obiskal. Kakor vedno je tudi letos zanimiv. Zadnja leta v celoti obravnava kak zaokrožen misijon. Tako nas je letos popeljal v Indijo. Indijski misijoni so za nas posebno radi tega zanimivi, ker tam z velikim uspehom delujejo naši slovenski jezuiti. Če hočete imeti celotno sliko o tej čudoviti deželi, ki je morda najbolj zrela za Gospodovo žetev, sezi-te po Misijonskem Koledarju.

¹ Namreč v Barceloni.

² Privrženci Lutrove vere in podobni krivoverci so se bahali, češ da hočejo Kristusovo cerkev preosnovati.

³ Pisec ima v mislih zlasti sv. Roberta Bellarmina in sv. Petra Kanizija.

FRANČIŠKOVA MLADINA

MATA REPEŽ:

Gostovanje velikih Klar v Mariboru in Celju.

Odločile smo se, da gremo gostovat v Maribor in Celje z »Roksano«. Igrali smo jo tudi v Ljubljani z velikim uspehom.

Vse vesele in dobro razpoložene smo se zbrale na kolodvoru 18. oktobra ob 1 uri. Skoro vse igralko so bile že zbrane, le Roksane in g. režiserja od nikoder. Ravno, ko je ga. profesor kupovala vozne listke, prihiteli Roksana vsa zasopla in se hiti opravičevati. Imela je namreč ogromen kovček, ker je rabila tudi »ogromno« garderobo; in zato ni mogla biti točna. Do odhoda vlaka je manjkalo še 15 minut. Polovico vagona so nam rezervirali in tam smo se utaborile za 4 ure. Toda g. režiserja še nikjer. Vida in Minka sta ga čakali na kolodvoru, me pa smo v vagonu vse v skrbeh ugibale, ali bo prišel ali ne. Pupa je vsa v skrbeh hodila nešteto krat gledat, kdaj se bodo prikazali. »Še 5 minut manjka, pa jih še ni!«, je zaklicala v vagon, in zopet hitela gledat, če so se že od kod prikazali. Tekla je ob vlaku in še preden je prišla do perona, je zagledala smejajoči se režiserjev obraz, ter Vido in Minko, vse vesele hiteti ji naproti. Z vsem glasom je pozdravila režiserja, se obrnila in tekla v vagon sporočit ostalim veselo novico. Vse igralko so se takoj spravile k oknom in vsaka je hitela, čim bolj hitro in glasno pozdravljat. In sedaj, ko smo bile rešene te velike skrbi: »Kaj bo, če ne bo g. režiserja?« je prišlo tisto veselo izletniško razpoloženje do izraza.

Vlak se je premaknil, da nas popelje proti Mariboru. Med vožnjo smo imeli še skušnjo za igro in ta generalka je odlično uspela. Vpile smo tako, da je res čudno, da smo imele sploh še kaj glasu pri igri. V Celju so nas čakale celjske sestrice: Jelica, Lina in Elica, ter nam zagotovile, da pridno agitirajo za našo igro, ter da je že precej prodanih vstopnic. Seveda smo to novico sprejele, kakor se to spodobi, z glasnim odobravanjem.

Od Celja do Maribora je vožnja hitro minila in me smo prišle na cilj vse vesele in nasmejane. Na postaji sta nas čakale Zofka in Darinka in nas spremile v Zadržno banko; tu pa smo že dobile patra voditelja, ki je prispel v Maribor že s jutranjim vlakom, da nam uredi, kar je bilo še treba. Pomagala mu je tudi Joža, ki se je zvečer odlično izkazala pri blagajni. Če bi nje ne bilo, bi Pupa prav gotovo vse na »glavo« postavila.

Torej prišle smo v dvorano; ogledale smo si oder in strokovnjaško prevdarjale (vsaj hotele smo biti strokovnjaške), kako naj bodo postav-

ljene kulise, kje vhodi in izhodi i. t. d. Pohitele smo z napravljanjem svoje toalete in seveda, kar je najbolj važno z zalaganjem želodca. Iz neke mlekarne smo dobile vroče mleko, skrbna Minka pa je že prej pripravila obložene kruhke. Sladkosnedna Pupa pa si je seveda delala kakav, pa ne sama, nikar ne mislite, dobila je takoj posnemovalke. No, in ko smo se najedle, smo se morale hitro našminkati in potem na oder. Sploh je šlo vse s tako brzino, da smo se same čudile, da je to mogoče. Igrale smo s tako lahkoto, da nobena še mislila ni, da je na odru, kaj šele, da je v Mariboru. Upam, da so bili vsi gledalci zadovoljni, če smemo soditi po aplavzih in kritiki.

Po končani prireditvi smo se vse vesele odpravljale v samostan šolskih sester, kjer smo prenočevale. Sprejele so nas sestre zelo prijazno. Le to nam je bilo hudo, da so nas razdelile v 3 skupine, kajti me bi rade spale vse skupaj. Lahko si mislite vsi, kako težko nam je bilo, ko smo se morale deliti. Bile smo že vse v svojih spalnicah, ko se spomni Vida, da imamo nekaj še za jesti in da smo lačne; hitro pograbi vrečo z jabolki, Zdinka in Pupa pa vrečo s štrukeljčki in hajdi po spalnicah, da damo še ostalim. Res zabavno je bilo gledati našo delitev, še bolj pa naš apetit. Ko smo nato bile zopet v svojih spalnicah, mislite, da smo šle spat? Kaj še! Tedaj šele so se začeli obiski, Roksana, Danica, Nada in Vera so se podale na »inšpekcijo« po samostanu. S prižganimi svečami v nočnih haljah jih je s. prednica zalotila v pritličju, (spalnice so bile namreč v drugem nadstropju). Seveda so naše Klare rekly, da so se izgubile in ne najdejo svoje spalnice. S. prednica je bila zelo ljubezniva in jih je peljala v spalnico, toda v napačno. Ali klare se niso takoj izdale, da ta spalnica ni prava in so zlezle v postelje, v katerih so bile že druge igralke, ki so se seveda grozno prestrašile in začele vpiti, da »straši«. Ko pa je s. prednica prižgala luč, je videla v vsaki postelji po dve klari. Seveda so potem hitro nepravre skočile iz postelj in sedaj takoj našle svojo spalnico. Toda še sedaj niso mirovale; zadnji obisk je bil ob 2 uri, potem pa smo zaspale (vsaj v tisti spalnici kjer sem bila jaz). Ta večer je bil ves generalka za 3 dejanje naše igre v Celju.

Drugo jutro pa je bilo bolj klaverno gledati, kako smo kobacale iz postelj, še vse zaspale. Toda morale smo k sv. maši in že z vlakom ob 9.16 v Celje. Nekoliko samopremagovanja in šlo je. Zopet smo se bližale kolodvoru v spremstvu mariborskih sestic. Težko je bilo slovo in Roksana je dobila krasen šopek v spomin in kot priznanje za svojo dobro igrano vlogo.

Med vožnjo do Celja se nam je že poznala utrujenost in zaspanost, a vseeno smo prepevale in vriskale ter se že vnaprej veselile svidenja s celjskimi sestricami.

Naše hrepenenje in veselje je bilo upravičeno. Sprejele so nas tako lepo, da nas lepše ne bi mogle. Že na peronu so nas nekatere čakale, še več pa jih je bilo od zunaj s č. S. Simforoza. Hitro so nam vzele kovčke iz rok, nas sprejele v svojo sredo in v živahnem kramljanju smo dospele hitro do šole. Tu smo odložile in uredile naše stvari in takoj smo se morale podati v jedilnico, kjer nas je čakalo izborno kosilo. Jedilnica je bila okrašena z zelenjem in naše sestre so tako lepo izgledale v svojih belih čepicah in predpasnikih, da so nas očarale. Ko pa so nam urno in po vseh predpisih stregle, so nam besede občudovanja in pohvale zastale, posebno pa še zaradi tega, ker smo morale jesti.

Po kosilu smo si šle ogledat mesto, toda bilo je premalo časa, da bi pogledale vse, kar bi rade. Morale smo biti že ob 1/2 2 uri v gledališču, da

si ogledamo oder in da še kaj poskusimo. Prehitro je minil čas in ura je bila že 4. Začele smo z igro in zdelo se mi je, da igramo od dejanja do dejanja boljše.

Ko pa je na koncu igre izročila Jelica Rokساني šopek s prelepim govorom, smo bile vse ginjene.

Res, velika škoda, da smo morale tako hiteti, saj je šlo kot po tekočem traku. Razšminkanje, večerja, ki je bila izborna, slovo — prežalostno — in zopet smo bile na kolodvoru.

Nekoliko je deževalo, toda ko smo iskale vagon je začelo pošteno liti. Še nebo je točilo solze in me tudi, tako da je bila nevarnost velika za plovo.

Povratek je bil bolj klaveren, kajti mokre smo bile vse in trudne.

Toda, ko smo pa bile zopet v Ljubljani, smo postale vse živahne in žejele, da bi zopet šle na tako pot, kot smo jo ravnokar naredile.

Gotovo pa moram, čeravno šele na koncu izreči zahvalo vsem, ki so nam pri tem pomagali — posebno pa našim sestricam v Mariboru in Celju.

O. STANKO MARIJA:

Ob 100 letnici rojstva ustanoviteljice FMM m. Marije od Trpljenja.

Prvi težek udarec je zadel m. ustanoviteljico, ko je cerkvena oblast pred grozečim viharjem število redovnic materinske hiše sv. Helene v Rimu zmanjšala na štiri. Zdelo se je že, da je ogrožen obstoj cele misijonske ustanove. — Toda gen. def. p. Rafael d'Aurillac, spovednik m. Marije od Trpljenja, jo je tolažil: Kako veliko milost Vam izkazuje Jezus, ji piše, ko Vas združuje s svojim trpljenjem in s svojim križem. Zapojte v zahvalo Te Deum in če v molitvi ne morete storiti drugega, se mu darujte kot žrtev in recite: Fiat, fiat!

Dva meseca pozneje je prišel drugi udarec. M. Marija je bila odstavljena od vodstva družbe in bilo ji je celo prepovedano, da svojim redovnim hčeram piše. V kapeli rimske hiše se je odsedaj stisnila v skromen kot in tu klečala kot zadnja izmed sester.

Ob tej hudi preizkušnji ji je zvesto stal na strani njen duhovni voditelj. Osrčeval jo je, naj ne izgubi poguma, temveč naj se čuti srečno,

da jo je Gospod storil sebi podobno, ko je dovolil, da je, kot On, po krivem obtožena. Naj bo »žrtev z Jezusom in kakor Jezus« in naj ostane zvesta svoji lepi misiji. Povedal ji je, s kako pomenljivim smehljajem, nanašajočim se nanjo, ga je dvakrat pogledal »stari očka«, — tako so imenovali p. generala Bernardina da Portogruaro, — ko so v refektoriju brali oporo sv. očeta Frančiška in Jezusove besede: »Blagor onim, ki preganjanje trpe zavoljo pravice. Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali in preganjali in vse hudo zoper vas lažnivo govorili. Veselite in radujte se, zakaj veliko je vaše plačilo v nebesih.« (Mt 5, 11).

M. ustanoviteljica je bila odstavljena, toda cerkvena oblast ji ni določila namestnice, kot je razvidno iz brzojavke, poslane njenim misijonarkam v Ootacamund v Hindustanu. Vse tri redovne hiše v Rirau, Chatelesu in Ootacamundu so torej ostale brez vrhovne predstojnice.

Že tretji dan po odstavitvi je p. general Bernardin ostentativno obiskal redovno hišo sv. Helene in naročil m. Mariji od Trpljenja, naj redovni prst. n. znamenje svoje vrhovne oblasti, položi pred kip k nogam Materne božje, ki je zaščitnica družbe misijonark Marijinih, in kjer naj ostane toliko časa, dokler ne pride zopet nazaj na njen prst. In tako se je tudi zgodilo.

Sredi tolikega trpljenja, klevet in sumničenj je m. Marija od Trpljenja junaško vztrajala pod križem in kot prava Jezusova žrtev vse bolečine vdano sprejemala iz njegove roke. Darovala jih je Bogu za srečno vlado papeža Leona XIII.

Aprila 1883. je p. general Bernardin v spremstvu p. Rafaela odšel iz Rima vizitirat frančiškansko portugalsko provincijo. Z vizitacije, ki je trajala 5 in pol mesecev, je v pismih osrčeval m. ustanoviteljico in ji v težkem položaju stal z nasveti ob strani.

Prav tedaj je došel v Rim slavni kardinal Lavigerie, nadškof v Alžiru in Tunisu, ki je vedel za vse težave m. Marije od Trpljenja, ter ji stavil lepo in zapeljivo ponudbo, naj pusti Rim, materino hišo prestavi v Kartago v Afriki in svojo misijonsko družbo združi z njegovimi Belimi sestrami. V tem slučaju bi jo njegov kardinalski škrlat varoval pred vsemi sovražniki. Toda ona se je zavedala, da nosi redovno ime Marija — žrtev Jezusova in se je odločila, da ostane rajši »zaničevana in križana hčerka« asiškega ubožca, kakor da bi sebi in družbi izbrala prijetno življenje na zemlji. Odklonila je ponudbo.

V Rimu so medtem nasprotniki že raznesli govorice, da bo družba misijonark Marijinih kmalu zatrta, ker že same opuščajo svojo rimsko hišo. V resnici so pa samo odpovedale stanovanje v najeti hiši v via Ferruccio ter se preselile v svojo lastno hišo, ki so jo kupile v via Giusti, kjer se še danes nahaja generalna kurija FMM, ki obsega cel mestni blok in se tvori središče njihove svetovne misijonske družbe. Kljub temu pa, da so bile sedaj lastnice, so bile revnejše od prej. Sv. kongregacija Propagande je namreč določila, da se m. Mariji od Trpljenja in njenim redovnicam ne izplača dota, ki so jo prinesle v kongregacijo Marije Zadoščevalke, iz katere so izstopile. Bil je hud udarec in p. general jim je po pravici pisal, da sedaj lahko govore s sv. Frančiškom: Oče naš, kateri si v nebesih. In res je imela m. Marija od Trpljenja samo eno željo: Nobenih dolgov več in svoj vsakdanji kruh, več si ne želim. Kljub vsem bridkostim, ki jih ji je siromaštvo povzročalo, se je pa ta velika žena z vsem srcem oklepala svetega uboštva in ga imenovala »moja predpravica in moj zaklad, ki ga zahtevam zase in vse moje hčere«.

Življenje kapucinskega br. Jurija

(Nadaljevanje.)

Vera, trden temelj br. Jurija.

Br. Jurij je presojal vse dogodke življenja po pravih in naukih svete vere in evangelija, ne pa po modrosti tega sveta, ne po navdihovanju lastne ljubezni. Studila se mu je hudobija, bal se je vsakega greha. Kar je res dobrega, je vedno imenoval dobro, kar pa je bilo huđega, pa vedno hudo. Ni poznal diplomatskega zavijanja, olepšavanja laži. Župnik Cislago pravi o njem: »Njegova sodba, nazori so bili vedno jasni. Neomahljivo se je držal božje postave — in pa svojih redovnih predpisov. V dvomih je skušal priti takoj do jasnosti. Kadar so se prerekalj drugi, se-li naj ta ali oni predpis, nauk, vodilo, zapoved lažje ali strožje razlaga, se je on držal strožje smeri. Resno je ugovarjal tistim, ki so kako zapoved, predpis redovnega pravila nemodro olajševali«.

Vedno se je Bogu zahvaljeval za milosti, da je v sv. katoliški Cerkvi rojen in krščen. Zakrament sv. birmе je prejel že v zgodnji mladosti. Poln še teh milosti je bil ves goreč za ohranjenje čistega nauka katoliške vere. Rad bi bil videl vse človeštvo pod zastavo Križa Kristusovega v katoliški Cerkvi.

Nekega večera ga vpraša sobrat, kaj je zvedel v Rimu novega na svojih potih. »Oh, izredna, pogubna verska mlačnost je povsod«, mu odvrne. »S to versko mlačnostjo so opojeni veliki in mali«. Kaj pa da ga je to silno bolelo, ker je on sam živel življenje trdne, neomahljive vere, čiste kot kristal in ponižno preproste. Bolnikom je navadno prigovarjal: »Verujte in zaupajte trdno! Ljubi Zveličar in njegova presveta Mati vas bosta ozdravila, če je le volja nebeškega Očeta«. Tiste, ki so se bali za zveličanje svoje duše, je tolažil: »Ali ne verujete, da je Sin božji za zveličanje vaše duše umrl? Varujte se greha, živite čisto in pripravljeni boste na večno življenje«. »Brez vere in del po veri ni pričakovati večnega zveličanja. Vera brez dobrih del je mrtva«. Tako in slično je ponovno trdil v svojih razgovorih.

Kdorkoli mu je stavil kako vprašanje v verskih zadevah, je dobil temeljitih odgovorov, čeravno ni br. Jurij študiral bogoslovja. Česar ni imel po študijah, to mu je bilo dano od Boga s posebnim razsvetljenjem.

Kdor ga je videl, je dobil vtis: »V njem živi Kristus«. V Bogu je našel svojo duševno hrano, pijačo, mir in moč. Ni je bilo skoraj pobožne vaje, ki je ne bi bil on vršil. Posebno je ljubil tri cerkve v Rimu: cerkev sv. Jerneja, cerkev Rotonda in Imena Marijinega. To pa zato, ker je tam lahko stregel pri sv. maši celo do ene ure popoldne. Nek star pobožen duhovnik je imel navado v cerkvi sv. Jerneja maševati kar celo uro. Br. Jurij ne le, da se ni naveličal mu streči, še vesel je bil, češ da ima priliko veliko in prisrčno moliti.

Ko je nekega dne sobrat omenil, kako hudo bi bilo, če bi Turki v Rim upadli in mučili kristjane, ker bi bila nevarnost odpada od vere, je br. Jurij odgovoril: »Kdo neki bi zatajil vero? To bi storil samo tisti, ki ga je Bog zapustil. Če imamo le pomoč božje milosti, ne bomo odpadli od vere. Mučenci so bili istotako kot mi iz kosti in mesa in so vztrajali v mučeništvu. Torej bomo tudi mi s pomočjo božje milosti«.

Nekdo je imenoval br. Jurija pristnega Frančiškovega sina, ki si neprestano prizadeva posvetiti se. Da je to ime zaslužil, kaže njegovo življenje. Nikdar ni iskal kaj sam zase, ne kake posebne službe ali udobnosti. Sprejel je vsako službo z vdanostjo in v duhu pokorščine. Ko se je postaral, so mu višji neko opravilo olajšali. Toda ne na njegovo prošnjo, ampak po priporočilu zunanjih, svetnih ljudi.

Take so one duše, ki jih niti hudobni duh ne spozna toliko po zunanjih velikih delih, ampak po vsakdanjih žrtvah in zatajevanju. Take duše se ne opravičujejo, če so po krivem grajane. Odpovedo se vsaki udobnosti in krote svojo radovednost. Br. Jurij je bil z vsem zadovoljen. Le eno željo je vedno gojil in to je, streči pri sv. maši, veliko moliti in bližnjemu pomagati. Pravilo, zlasti predpisi, določbe (konstitucije) kapucinskega reda so bile zelo stroge, zlasti v onih časih. Očetje frančiškani so ga odklonili češ, da je preslab za strogost njihovega reda.. In glej, v kapucinskem redu pa je vse vestno, z ljubeznijo in gorečnostjo spolnjeval. Zanj ne bi bilo treba samostanskega zvonca. Saj je že pred njegovim znamenjem prihajal k skupnim samostanskim vajam. Bolnik, kateremu je br. Jurij stregel, je dobival točno ob minuti svoje zdravilo, obkladke in drugo postrežbo. Silno vestno je spolnjeval redovno pravilo, tudi v onih točkah, ki ne vežejo pod nikakim grehom, ampak so samo le nasveti. Veselo razpoloženje, preprostost, ljubeznivost so ga povsod spremljali.

»S plemenito redovniško modrostjo«, piše Cislago, »je podvrgel br. Jurij duha in telo strogosti in zatajevanju«. Besede 23. psalma: »Kdo bo šel na hrib Gospodov in kdo bo stal na njegovem svetem mestu« — se dajo prav primerno obrniti na br. Jurija. Saj je on imel čiste roke in čisto srce, kar zahteva psalmist v istem psalmu. Vkljub neprilikam na zbirci, utrujenosti, premraženosti pozimi, je ostal vedno vedrega obraza in veselo razpoložen. Dostikrat je še druge z nedolžnimi šalami zabaval in jih kratkočasil.

Br. Jurij se ni bal ničesar, kadar so mu predstojniki ukazali izvršiti to ali ono delo. Oprijel se je pogumno, mirno, brez odlašanja in z veseljem odkazanega dela. Držal se je besed sv. Pavla: »Vse premorem v Njem, ki me krepi in daje moč«. Nobene dolžnosti ni smatral premalenkostne. Svoje predstojnike je zelo spoštoval. Tudi sobratom je bil hvaležen za vsako dobroto, ki so mu jo izkazali. Z njim je bilo dokaj prijetno občevati, ker se je držal vedno v primernih mejah prijaznosti med preveč in premalo. Kadar se je smejal, je bil smeh dostojen. Pobožen sicer v molitvi, ni pretiraval z izrednimi zunanjimi kretnjami ali vzdihovanjem. Nasprotnikov ni imel. Kvečjemu tisti ga niso radi videli, katerim se je kdaj uprl radi nepravilnega ravnanja proti redovnemu vodilu ali konstitucijam.

Konec prihodnjič.

Stari naročniki, poravnajte naročnino!. Kdor nima poravnane naročnine za l. 1939., mu bomo poslali pismeno terjatev. Prihranite nam delo! — Kdor je za več let dolžan, mu bomo z mesecem februarjem list ustavili.

P. HUGO:

Niti sami ne morejo razumeti.

Kakor mnogi nazijci, tako tudi mnogi komunisti ne morejo razumeti prijateljskega pobotanja nemških narodnih socialistov z ruskimi boljševiki. Voditelje ameriškega komunizma je to pobratimstvo tako razočaralo, da so začeli komunizmu obračati hrbet. Tamkajšnji katoliški listi poročajo, da radi tega pobratimstva ameriški komunizem naglo propada. Tako je eden njegovih najboljših intelektualcev, Granville Hicks, bivši honorarni nastavnik harvardskega vseučilišča in dosedanjni urednik najuglednejšega komunističnega glasila »The Masses-Masse«, javno naznanil svoj izstop iz komunistične stranke. Enako njegov najboljši sotrudnik George Višnak. Takih »smrtnih skokov« pač ne prenese vsak.

Vzornica katoliške akcije.

Rimske žene se pripravljajo na proslavo stoletnice smrti bl. Ane Marije Taigi, uboge delavske žene in matere, ki je bila živa podoba katoliške akcije. Kot tako jo hočejo zdaj proslaviti. Vse svoje življenje se je z revščino borila. Bila je mati sedmerih otrok. Poleg tega je imela še četvero otrok svoje umrle omožene hčerke. Pa je vse z delom svojih rok lepo in pošteno preživljala in za Boga vzgajala. Sama je sveto živela in imela dar prerokovanja. Mnoge važne dogodke je napovedala, ki so kot resnica že za nami. V bodočno-

sti je še napoved, da bo v Evropi za kratek čas brezbožnost prevladala in jo spremenila v dolino krvi, zlasti prelite krvi Bogu posvečenih oseb. Kdo ve, kaj vse je še v načrtih dopuščajočje volje božje. Toda, če bodo naše matere posnemale to vzornico katoliške akcije, brezboštvo ne bo imelo zadnje besede v Evropi.

Pogani — naši učitelji.

Vzgoja v krščanski Evropi je že danes marsikje docela laizirana in brezbožna. In ne samo to. Dejansko je mnogokje tudi protibožna. Mladini se namenoma in smotreno ubrja verski čut in vceplja protiverski. Japonsko naučno ministrstvo pa je izdalo naredbo, da vzgojitelji mladine ne le ne smejo žaliti njene-ga verskega čuta, ampak ga morajo celo skrbno gojiti. Celotno vzgojo, tudi umsko, mora prevevati in in ožarjati verski duh. Krščanska Evropa bi naj glede pomena verske vzgoje šla k poganski Japonski v šolo. Sicer ji utegne res kdaj zdravo rumeno pleme zagospodovati.

Protí umazanemu čtívu.

Potem, ko je zajezila poplavo umazanega filma, se je katoliška Amerika s takozvano »Ligo dostojnosti« obrnila proti umazanemu čtívu, ilustrovanemu in neilustrovanemu. Ker imajo ameriški katoličani že dobro organizirano katoliško akcijo, so mobilizacijo laiških sil hitro izvedli.

Vzemimo n. pr. nadškofijo Newark, ki šteje kakih 750.000 katoličanov. Na poziv nadškofa se je po večjih mestih zbralo deset tisoče katoliških mož društva Najsvetejšega Imena. Te armade mož so najprej z javnimi obhodi po mestih demonstrirale proti umazanemu tisku, da vzbude javno vest. V nadškofijskem mestu samem jih je demonstriralo 45 tisoč. Isto nedeljo so po vseh cerkvah v nadškofiji oklicali splošno mobilizacijo proti takemu tisku. V nekaj dnevih je skupna armada štele 406.000 bojnikov, ki so se pisмено obvezali, da ne bodo ničesar oporečnega brali, niti kakor koli podpirali takega tiska, pač pa vse storili, da ga uničijo.

Spokorjen komunist.

Friderik E. Beal je bil svoj čas strasten komunist in njegov navdušen agitator. Kar čez noč bi bil rad svojo domovino Ameriko spremenil v komunističen delavski raj. Ker je v neki tovarni povzročil krvave izgrede, je s ponarejenim potnim listom zbežal v Rusijo, da se odtegne kazni. V odsotnosti je bil obsojen na 20 let ječe. Po nekaj letih se je zdaj vrnil v Ameriko, češ, da je rajši 20 let v ameriški ječi, kot v komunističnem raj. Pravi, da bi rad še drugim ameriškim delavcem, ki morda sanjajo sladke sanje o komunističnem raj, odprl oči. A kaj ko ima tuja skušnja tako malo učencev.

Najmodernejše duhovne vaje.

Svetovno znani »leteči misijonar«, Rev. Pavel Schulte, je tudi tisti teden po prazniku Kristusa Kralja v Baltimoru imel najmodernejše duhovne vaje. Vsak dan se je s svojim aeroplanom dvignil 10.000 čevljev visoko v zrak in z umetnimi oblaki napravil znamenje sv. križa. Prej pa je po časopisju oznanil, kaj naj vsak ob pogledu na križ, tisti dan vsaj par trenutkov premišljuje. Kdor se je ob pogledu na križ v oblakih ne-

ba spomnil na poslednjo konfrontacijo z njim, na dan poslednje sodbe, so ga morale te kratke duhovne vaje le pretestiti.

Česa se boljševiski boje?

Boljševiški »Brezbožnik« se voj-ske radi tega boji, ker vidi v njej nevarnost za probujo verskega ču-ta. Pravi, da kjer se pojavljajo raz-ne preizkušnje, se pojavlja tudi ve-ra, ki jo človek v normalnih dneh lahko pogreša. Ne rečem, da bi to ne bilo v gotovem oziru res. Prav gotovo pa ni res v socialističnem smislu. Socialisti vseh vrst so nam-reč materialisti. Materialisti pa pra-vijo, da je strah oče vere. On jo je rodil in jo že zamrlo znova kliče v življenje. E, ko bi človeška duša ne bila po naravi krščanska, kot pravi Tertulian, bi človeku tudi ob času n: jhujsih preizkušenj ne prišel Bog na misel. Razne preizkušnje le spro-ste srce, da se more dvigniti k Bogu za katerega je ustvarjeno.

Boljševiški »vojni kurati«.

Sovjetsko vojno ministrstvo je od-redilo, da mora imeti počenshi s 15. okt. vsak polk rdeče armade svoje-ga »vojnega kurata«, t. j. posebne-ga komisarja za brezboštvo. V ta namen je bilo imenovanih 38.000 takih vojnih komisarjev. Njihova po-sebna skrb bo, prepojiti z brezbošt-vom še verne sinove podeželja in jih vzgojiti za apostole brezboštva na deželi, ko se vrnejo od vojakov. Iz tega se vidi, kako prav je imel sv. oče Pij XII., ki je opozoril svet, da sta boljševisem in brezboštvo isto. Kdor sklepa prijateljstvo s Sov-jetijo, ga sklepa z brezboštvom.

Mladi borci.

Lepa armada 30.000 ameriških vseučiliških slušateljev je podala sle-dečo pisano izjavo: »Vem, da obsto-ja kvaren tisk, katerega namen je netiti zločinska in nemoralna nag-njenja. Obljubljam, da se bom pro-

ti takemu tisku z vsemi razpoložljivimi sredstvi boril. Znano mi je, da obstoja slovstvo, ki s svojo ohlapnostjo pospešuje nemoralnost. Obljubljam, da se po njem ne bom dal svoje vesti uspavati, ampak se bom skrbno čuval pred njim«. Takih odločnih borcev je danes povsod treba, tudi pri nas!

Komanda zoper kletev.

Divizijski komandant neke švicarske divizije je izdal službeno odredbo, da njegovi vojaki ne smejo preklinjati. Se ne sklicuje toliko na to, da je kleti greh. Bolj na to, da je za vojaka nečastno preklinjati. Kakor se namreč od njega zahteva, da je na zunaj lepo izlikan, tako mora biti tudi na znotraj. Toda če kolne, termometer njegove notranje izlikanosti slabo kaže. Kleti je le grda razvada, s katero je pač treba enkrat pomesti, ker se ne sklada z vojaškim dostojanstvom. Ko bi vse vojne komande izdale take službene odredbe in tudi gledale, da se izvršujejo, bi vojašnice ne bile taka vseučilišča preklinjevanja, kot žalibog so.

Poučni tečaji za neveste.

Take tečaje so vpeljali v bazelski škofiji v Švici. Na njih se neveste ne vpeljavajo samo v bodoče gospodinjske posle, ampak v vse, kar je potrebno za lepo urejeno krščansko družinsko življenje, kolikor je od žena-mater odvisno. Od njih pa je največ odvisno, kaka je družina. Ali ne bi kazalo naše gospodinjske šole v tem smislu urediti. Sicer deloma že zdaj niso zgolj gospodinjske šole, pač pa v prvi vrsti. Učni program na versko vzgojni podlagi bi bilo treba nekoliko razširiti in dati kolikor moč vsem dekletom, bodočim ženam in materam priliko, da jih obiskujejo, pa bi bila v obratu lepo in hvaležno delo katoliške akcije.

Japonec o katoliški cerkvi.

Japonski vseučiliški prof. Masaha, ki se je dalje časa mudil v Evropi in proučeval njene razmere, je zdaj v Tokio imel predavanje o tem, kar je videl in skusil. Zanimivo je, kako sodbo si je ustvaril o katoliški cerkvi. Takole častno spričevalo ji je dal: »Katoliška cerkev je najmogočnejša, najpopolnejša in najvzvišenejša naprava v zgodovini človeštva. Najgloblje krščanstvo je ono, katerega središče je Rim«. Nekaterim »učenjacom« je pa katoliška cerkev taka malopridnica in krščanstvo tako nazadnjaško. So pač odpadniki, ki še niso imeli nikoli dobre besede za to, kar so zavrgli.

Redek slučaj.

Iz zahodno-afriškega misijona Bamaco poročajo, da je imel novo mašo domačin P. Diallo, iz družbe belih očetov. Ko je on sprejel katoliško vero, sta bila njegov oče in mati še pogana. Taka sta ostala tudi še, ko je on stopil v red in se polagoma pripravljal za misijonarja med svojimi rojaki. Ko se je pa približala njegova nova maša, mu je Bog naklonil najlepši novomašni dar. Tisti dan po novi maši je sprejel v katoliško cerkev svojo mater in ji podelil prvo sv. obhajilo.

Komunist biti stane.

Preiskava komunističnega delovanja v Ameriki je dognala, da je članstvo v petih letih vplačalo na strankine namene 10 milijonov dolarjev. Od vsakega člana se namreč letno zahteva 20 dolarjev članarine. A če ima finančni tajnik stranke E. Browder prav, da namreč ameriška komunistična stranka šteje 100.000 članov, bodo posledj pri taki članarini letni dohodki znašali 20 milijonov dolarjev. Seveda če bodo vsi tudi plačujoči člani. Kak kapital za hudičeve misijone!

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda in se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda«, v Ljubljani, Franciškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.«

Kaj je s Podpornim odsekom III. reda? Ali je res v nevarnosti? Ljudje vse mogoče govorijo, tako, da že ne morem več odgovarjati.

Bodite mirni! Premoženje Podpornega odseka III. reda upravlja odbor vestnih ljudi, ki strogo pazijo na to, da je denar varno naložen in da nihče izmed članov Podpornega odseka ne more izgubiti niti dinarja.

Tistim ki so v skrbeh, povejte, da je denar, ki so ga zaupali Podpornemu odseku tako varno naložen, da lahko vsakemu članu in članici vrnemo ves vloženi, pa še neizplačani denar.

Moč Podpornega odseka je v članstvu samem in v rednem plačevanju mesečnih prispevkov. Povsem razumljivo je, da vsako leto nekaj članov ali članic Podpornega odseka umrje, nekaj jih postane delanezmožnih in ti potem začenjajo dobivati svoje mesečne podpore. Samo po sebi umevno je, da morajo namesto teh članov, ki umrjo ali začenjajo dobivati svoje mesečne podpore, vstopiti novi člani in članice, drugače bi začel Podporni odsek pešati. Saj ves Podporni odsek sloni na načelu, ki je izražen v drugem poglavju Vodila III. reda § 12 in ki bi ga po domače takole povedali: »Dokler sem zdrav in dela zmožen, skrbim jaz za druge, ko bom onemogel in si ne bom mogel več z delom pridobiti potrebnega za življenje, tedaj bodo drugi skrbeli zame.«

Do zadnjega časa je bilo vse v redu, člani in članice so pravočasno plačevale svoje mesečne prispevke in v zadostnem številu so se oglašali novi člani in članice Podpornega odseka III. reda. Opazilo se je pa, da je v zadnjih mesecih nastal nekak zastoj v dotoku novih članov in članic Podpornega odseka in nekateri so zastali v plačevanju rednih mesečnih prispevkov.

Od kod ta pojav? Vzrok je nekoliko v o j n a , ki običajno ljudi zbe-ga. O tem bi vedele povedati dovolj vse hranilnice in zavarovalnice. Naš Podporni odsek prvič doživlja vojno, zato je to zanj nekaj novega, kar pa mora seveda tudi preiskusiti. In kakor ljudje v prvem strahu nosijo de-nar iz hranilnic, potem ko se pomirijo, ga pa zopet vračajo, tako se godi tudi s Podpornim odsekom.

Drugi vzrok so bile neutemeljene govorice neodgovornih ljudi, katerim so posamezni člani in članice Podpornega odseka nasedli. Tem je že krepko, kakor to le on zna, odgovoril p. Hugo Bren v novem-berski številki Cvetja v zadnjih treh odstavkih, ki jih je dodal mojemu članku. Tako upamo, da bo kmalu šlo vse po starem redu naprej.

Gotovo pa je, da je tudi dolžnost članov in članic Podpornega odse-ka samih, da zavrnejo odločno vse take neutemeljene opazke, ki bi mogle škodovati ugledu Podpornega odseka. Njihova dolžnost je tudi, da med svojimi znanci agitirajo za n o v e člane in članice Podpornega odseka, da ne bo ta prisiljen nazadnje uporabiti 13 člen splošnih pogojev za po-kritje obratnih stroškov, česar dosedaj ni bilo treba.

Vse člane in članice Podpornega odseka prosimo, da gredo na delo, kajti v Vaših rokah je moč in procvit Podpornega odseka.

In naj molijo za mrtve ...

(Sv. Frančišek As.)

† **P. Akvin Ottavi O. F. M.** V nazarskem samostanu je umrl na praz-nik Vseh svetnikov treh redov sv. Frančiška 29. nov. p. Akvin Ottavi. Za-dela ga je srčna kap. Popoldne istega dne je bil še na koru pri molitvi brevirja in pri litanijah Matere božje. Nato je šel malo na izprehod. Ko se je vračal domov, okoli šeste ure zvečer, mu je na nazarskem gričku postalo slabo. Prišel je do kapelice Lurške Matere božje, kjer je omagal.

Gotovo se je zgodilo to, kar je z otroci večkrat prepeval: »Ko bo zadnja ura bila, Marija prid' po nas«. Ko so ga okoli osme ure zvečer šli iskat, so ga našli pri Mariji mrtvega.

Pokojni je bil rojen v Ljubljani dne 16. maja 1885. Z 19 leti je bil sprejet v frančiškanski red in je leta 1909. pel novo sv. mašo. Vse svoje duhovniško življenje je posvetil vzgoji mladine. Od l. 1910. do 1919. je bil učitelj na ljudski šoli v Novem mestu. Nato je postal katehet. Pred 12 leti je prišel v Nazarje za ljudsko šolskega učitelja. To službo je opravljal do svoje smrti. Bil je tudi izvrsten govornik. Svoj čas je hodil tudi na misijone. Naj mu bo Bog milostljiv sodnik!

† Franciška Vratnik

— Nazarje. Na Dobrovlju je umrla dobra krščanska žena in vneta tretjerednica Franciška Vratnik. Vratnikova mati je vzgojila 8 otrok: štiri sinove in štiri hčere. Vsi otroci so dobro preskrbljeni in vsi delajo čast plemeniti materi — vsi so odločno katoliški, pa tudi skoraj vsi so v tretjem redu sv.

Franciška. Res prava tretjeredna družina! Pri Vratnikovih se že nad pol stoletja drži služba cerkvenega ključarja podružne cerkve sv. Urbana. Za starim Vratnikom je prevzel kar sin.

Stara Vratnikova mati so bili velika prijateljica duhovnikov. V največje veselje jim je bilo, kadar je bila pri Sv. Urbanu sv. maša, da so lahko duhovnika peljali v lepo domačijo na hribčku nad cerkvijo in so duhovniku postregli. Ob shodih in na lepo nedeljo je bila prostorna hiša kar polna in vsi so uživali gostoljubnost požrtvovalne Vratnikove mame. Pred dobrimi dvema leti je pripeljal urednik Cvetja v Nazarje 25 študentov Križarjev. Napravili smo nekega dne izlet na Dobrovlje k Sv. Urbanu. Urednik je maševal, fantje so peli, da je bilo veselje. Na Dobrovlju je bil velik praznik. Vratnikovi so bili vsi v cerkvi, tudi stara mama, četudi so težko prišli. Vse fante so povabili na zajtrk. Nismo se mogli načuditi izredni gostoljubnosti. Ko smo si razgledali prelepo okolico, smo se začeli poslavljati in zahvaljevati za gostoljubje, pa so Vratnikovi rekli: Ne! Mi pripravljamo kosilo, imamo že vse zaklano, kdo bo vse to pospravil, če oditete? Seveda si nismo dali dvakrat reči. Ostali smo in smo se čudili iznajdljivi dobrotljivosti Vratnikove hiše. Vrstila se je pesem za pesmijo in stara mati so rekli, da je bil to eden najlepših dni na Dobrovljah. Nazadnje smo se dali še slikati. Stara Vratnikova mati sede sredi razigrane mladine. Dobri Vratnikovi materi naj sveti večna luč!

V molitev se priporočajo pokojni udje tretjeredne skupščine iz **Homca pri Kamniku**: Terezija Jereb, Marija Pogačar, Ivana Šarec, Franciška Šarec, Franciška Šuštar, Marija Marinšek, Barbara Jerman, Marija Benda, Terezija Rode, Helena Burja, Terezija Brojan, Julijana Žurbi, Marjeta Pibernik, Mana Tomšič, Uršula Šarec, Marija Kočar, Elizabeta Vidmar, Marija Benda, Franciška Drmal, Rozalija Šarec, Marija Naglič.

Friderik Baraga v žaru svoje svetosti.

To je naslov knjižici, ki je pravkar izšla tu v naši tiskarni in založbi. Spisal jo je **p. Hugo Bren, O. F. M.** Njen namen je, kot že naslov pove, v kar moč kratkih potezah orisati Baraga kot svetega moža, ki je vreden časti oltarja. Kdor se hoče iz prepričanja boriti za to njegovo čast, ga mora kot takega poznati. Na same priagitirane podpise za njegovo proglašenje blaženim se Rim ne bo oziral.

Zato naj vsak, ki mu je kaj na tem, da bi mu bila priznana čast oltarja, seže po tej knjižici in jo prebere. Prepričani smo, da ne bo več dvomil o njegovi svetosti in bo rad storil, kar je v njegovi moči, da bi bila od Cerkve slovesno priznana in poveljučana. Ker je knjižica namenjena najširšim ljudskim slojem, stane s poštnino samo 5 din.

Da vam omogočimo kar najlažjo in najcenejšo nabavo, smo priredili zadnji kos ovitka te številke na *NAROČILNICO*. Vam ni treba drugega, kot da tisti kos izstrižete, pripišete koliko izvodov želite, napišete natančen naslov, prilepite na označen prostor znamko za 25 par in kot dopisnico oddate na pošto. Doposlani knjižici bomo priložili položnico za vplačilo, katere se poslužite. Osebo jo lahko dobite v vseh knjigarnah in pri vratarjih frančiškanskih samostanov.

Na noge za Baragovo oltarsko čast!

2. Koledar Ave Marija za l. 1940. Izdali slovenski frančiškani na ameriških Brezjah. Cena pol dolarja. Tudi ta občiren Koledar ni več novinec, niti tostran oceana. Letos je že sedemindvajsetič poromal v tamkajšnje slovenske naselbine in celo sem čez morje. Njegova vsebina je bujna in pestra, kot jo Amerikanci želijo in še dvojezična zraven. Slovenski del pred vsem opisuje podvig novih ameriških Brezij, zidanje novega samostana in kolegija, obenem s cerkvico Marije Pomagaj. Vse to nam nazorno, v številnih slikah predstavlja. Nadalje se spominja zlatega jubileja naših Brezij, na katerega tudi mi ne smemo pozabiti. Obširen in poučen je članek o tamkajšnjem radikalno-katoliškem delavskem pokretu »Katoliški Delavec«, iz katerega bi se tudi pri nas lahko marsikaj naučil za katoliški prepород delavstva. Angleški del Kol. ima letos to posebnost, da je vsa tamkaj rojena redovna mladina s svojimi člančiči in slikami zastopana v njem. Le škoda, da je cena tega zanimivega Kol. za naše razmere previsoka.

Bog med nami — Obiskovanja in premišljevanja v presvetem Zakramentu pričujočega Boga. Kakor nam avtor pričujočih premišljevanj, ki gredo med ljudstvo že v drugi znatno povečani in spremenjeni izdaji, sam pove v uvodu, je, knjižica namenjena češčenju presvetega Rešnjega Telesa in sicer zasebni molitvi, tihemu češčenju in premišljevanju. Priporočamo jo vsakemu, ki čuti potrebo, da se v senci tabernakelja v tihi molitvi in globokem premišljevanju skuša vtopiti v neskončne skrivnosti, ki so pred njim na oltarju. V njej je govorjeno o najsvetejši in najmilejši skrivnostni tako lepo, kakor je s človeškimi besedami to le izraziti mogoče! Iz nje odseva ona goreča ljubezen, s katero svete duše ljubijo Boga, s katero se plemenite duše bližajo evharističnemu Jezusu. Avtor g. svetnik Janez E. Kalan, ima globoke misli v pogovoru z Jezusom. Dobi se v Jugoslovanski knjigarni za ceno 44.— din. fcr.

DAROVI

Za frančiškanske misijone: Po 500 din: Prašnikar Marija iz Amerike za afriškanske misijone; **po 327 din:** za božji grob v Jeruzalemu, nabrano v frančiškanski cerkvi v Novem mestu; **po 100 din:** dijaška Marijanska kongregacija v Novem mestu po p. Silvinu, Neimenovana po p. Odilu; **po 77 din:** Neimenovana plačala pri vrtarju; **po 20 din:** Tomažič Jera, Blekuš Meta; **po 12 din:** Fras Nežka za afriškanske misijone; **po 5 din:** Zarnik Ana.

Za Armado sv. Križa: Po 100 din: Neimenovana po p. Odilu; **po 40 din:** nabrala Rode Marija; **po 10 din:** Neimenovana, Mramor Katarina.

Za kruh sv. Antona: po 10 din: Porovne Frančiška.

Za razširjanje sv. vere: Po 12 din: Medija Frančiška, Brce Marija, Arnež Marija, Božjak Pavla, Burkeljc Marija, Brojan Marija, Mihelčič Marija, Markl Minka, Pirnat Marija, Serajnik Zdenka in Božena, Dr. Grafenauer za apostolstvo sv. Cirila in Metoda; **po 6 din:** Labernik Antonija.

Darovi za tiskarno: Po 1000 din: Kanonik Frančiška po p. Odilu; **po 120 din:** Neimenovana; **po 50 din:** Vatolen Kristina, Centrih Frančiška; **po 35 din:** Šega Terezija; **po 30 din:** Slatnar Marija; **po 20 din:** Smrekar Frančiška, Moškevič Frančiška; **po 15 din:** Vodeb Terezija; **po 12 din:** Neimenovana; **po 10 din:** Preč. g. Umek Mihael, Podjed Marija, Poljanšek Martin; **po 5 din:** Hudej Ana, Kondardi Marija, Marolt Amalija, Umek Antonija, Esih Alojzija, Koprive Antonija, Konštantin Marija, Sešek Frančiška; **po 4 din:** Ipavec Josip (Šibenik); **po 3 din:** Zadnik Jožef; **po 2 din:** Ocvirk Amalija.

Odrežite!

Prosim, pošlite mi:

..... izvod

Friderik Baraga v žaru svoje svetosti.

Ime in priimek:

Kraj in ulica:

Pošta:

V dne 19.....

(Podpis)

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg Frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške potreščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.

Odrežite!

znamka
za 25 par

Upravništvo „Cvetja“

LJUBLJANA

Marijin trg 4.